

ZÂNA PLĂPUMIOARĂ

KATHARINE PYLE

O frumoasă carte pentru copii în care un băiețel bolnav pe numele său Teddy, face cunoștință într-un mod mai ciudat, stând în patul său, cu o zână numita Zana Plăpumioară, o zână mai „deosebită” la înfățișare. Acoperită cu o scufie țuguiață, cafenie, o fețișoară palidă, o mantie înaripată, cafenie și în cele din urmă două piciorușe încălțate în pantofiori cu cataramă, arată ca o

băbuță așa de stafidită și de palidă, încât aducea mai degrabă cu o smochină. Zâna încearcă să-l înveselească spunându-i povești care mai de care mai interesante. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple zâna trebuie să numere de 7 ori 7 iar Teddy...

Cuprins

Capitolul 1. Prințesa din palatul de aur 3

Capitolul 2. Bufnițele și spiridușul cel poznaș 8

Capitolul 3. Starlein și Silverling 13

Capitolul 4. Circul fermecat 17

Capitolul 5. La capătul Polului Nord 21

Capitolul 6. Inelul cu rubin 27

Capitolul 7. Copiii curcubeului 32

Capitolul 8. Visul Harriettei 36

Capitolul 9. Jos, în gaura de șoarece 39

Capitolul 10. Zâna Plăpumioară își ia la revedere 44

Capitolul 1. Prințesa din palatul de aur

Teddy era singur, pentru că mama lui, care stătuse cu el toată noaptea, se hotărâse pe la ora patru după amiaza să se ducă să se odihnească și ea un pic.

Camera în care stătea Teddy era foarte drăguță, cu două ferestre mari și mobilă tapițată în stil clasic, cu stambă înflorată de India, în culori vesele. Mama lui îi pusese un pahar cu lapte pe măsuta de lângă pat și lăsase ușa întredeschisă, astfel încât el să o poată chema pe Hannah, bucătăreasa, dacă ar fi vrut ceva, apoi se dusesse la ea în cameră.

Băiețelului îi plăcuse întotdeauna să fie bolnav, pentru că atunci i se citeau povești și i se dădea limonada pe săturate, dar de această dată fusese vorba de o boală adevărată și, deși se mai întremase, doctorul nu-i îngăduia încă să mănânce nimic altceva decât lapte și terci. Se simțea cam singur, deși focul trosnea vesel în odaie și o putea auzi pe Hannah fredonând, jos, în bucătărie.

Teddy răsfoi o vreme paginile lui Robinson Crusoe, uitându-se la pozele frumos colorate, apoi închise cartea și

strigă:

— Hannah!

Vocea ce cânta jos în bucătărie se opri și Teddy realizează că Hannah ciulise deja urechile.

— Hannah! o strigă el încă o dată.

Fiind strigată a doua oară, Hannah urcă în fugă scările și veni în cameră la el.

— Ce vrei, Teddy? întrebă ea.

— Hannah, vreau s-o întreb ceva pe mama, spuse Teddy.

— Oh, zise Hannah, doar nu ții cu tot dinadinsul s-o chem taman acum pe biata ta mamă, când a stat cu tine toată noaptea și tocmai s-a dus să se odihnească și ea un pic?

— Vreau s-o întreb ceva, repetă Teddy.

— Spune-mi mie ce vrei, îi sugeră Hannah. Mama ta e frântă de oboseală și cred că ai și tu atâta omenie, încât să nu-mi ceri s-o chem pe ea.

— Ei, bine, vreau s-o întreb dacă pot să mănânc un biscuit, zise Teddy.

— Oh, nu, în niciun caz, spuse Hannah. Nu știi că doctorul a zis că n-ai voie decât lapte și terci? Doreai s-o mai întrebi și altceva?

— Nu, spuse Teddy și buza începu să-i tremure.

După aceea Hannah se întoarce la treaba ei și Teddy rămase uitându-se pe fereastră la norii cenușii ce alunecau pe cerul primăvărat de aprilie, împrăștiți de vânt. Se simți din ce în ce mai singur și i se puse un nod în gât. O lacrimă mare i se prelinse de pe obraz până pe bărbie.

— Oh, Doamne, spuse atunci o voce subțirică din spatele movilei făcută de genunchii lui strânși. Câtamai dealul!

Teddy se opri din plâns și se uită mirat în direcția de unde se auzise vocea și deasupra genunchilor lui își făcu atunci apariția o scufie țuguiață, cafenie, o fețișoară palidă, o mantie înaripată, cafenie și în cele din urmă două piciorușe încălțate în pantofiori cu cataramă. Era o băbuță

așa de stafidită și de palidă, încât aducea mai degrabă cu o smochină.

Se așeză pe genunchii lui Teddy și se uită la el cu un aer grav. Era ușoară ca un fulg, încât aproape nici n-o simțea stând acolo.

Teddy se zgâi la ea îndelung apoi întrebă:

— Cine ești tu?

— Sunt Zâna Plăpumioară, îi răspunse micuța făptură cu o voce subțirică.

— Nu am idee ce înseamnă asta, îi zise Teddy.

— Ei, e un soi de zâne ce locuiesc prin casele oamenilor și au grijă de copii. Înainte eram și eu o zână de curte, dar m-am plictisit de asta. Nu era nimic interesant în așa ceva.

— Nimic interesant în ce? întrebă Teddy.

— Nimic din viața de la curte. Toată ziua zânele se dădeau uța pe pânzele de păianjen și sorbeau nectar sau se jucau de-a v-ați ascunselea. Singura mea consolare a fost cu o bătrână *șoricuță* de câmp ce locuia la marginea pădurii și cu care obișnuiam să-mi petrec mai tot timpul. Aveam grijă de puii ei când se ducea să caute ceva de mâncare. Erau tare drăguți, toți cinci, toți grăsuți și pufoși și cu niște cozi așa de haioase.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— A, au plecat înaintea mea. De îndată ce au crescut, au plecat. Șoricuța mamă nu le suporta pe zânele de la curte. Îi făceau tot felul de farse, blocându-i ușa casei cu bețe și ghinde și băgându-i în sperieți puii. Așa că după aceea am plecat și eu.

— Unde te-ai dus?

— Am hoinărit pe unde am putut. Mai ales prin locurile pe unde erau fetițe și băieței bolnavi.

— Ți plac băiețiii?

— Da, atunci când nu plâng, spuse Zâna Plăpumioară, uitându-se fix la el.

— Ei, eu mă simțeam singur, spuse Teddy. O voiam pe mama mea.

— Știu, dar nu trebuia să plângi. Am venit la tine, pentru că erai singur și bolnav și m-am gândit că poate ți-ar plăcea să-ți arăt o poveste.

— Poate să îmi spui o poveste? o întrebă Teddy.

— Nu, zise zâna. Vreau să spun să-ți arăt o poveste. E un joc inventat de mine după ce m-am alăturat zânelor plăpumioară și o să-ți arăt cum să-i joci. Tot ce ai de făcut e să-ți alegi un pătrățel. Teddy se uită atent la plapumă.

— Cred că am să aleg pătrățelul acela galben, zise el, pentru că arată așa de frumos și strălucitor.

— Foarte bine, spuse Zâna Plăpumioară. Uită-te fix la el până ce număr de șapte ori șapte și apoi o să vezi povestea lui.

Teddy se uită țintă la pătrățel, iar zâna începu să numere.

— Unu, doi, trei, patru, numără ea. Teddy îi auzi vocea subțirică și clară la fel de bine cum auzea și trosnetul buștenilor din vatră.

— Nu slăbi pătrățelul din ochi, strigă ea. Cinci, șase, șapte. Lui Teddy i se păru că pătrățelul se transformase într-un abur înaintea ochilor lui, învăluind totul într-o lumină aurie. Treisprezece, paisprezece, continuă zâna să numere. Patruzeci și șase, patruzeci și șapte... patruzeci și nouă.

La patruzeci și nouă Zâna Plăpumioară bătu din palme și Teddy se uită în jurul lui. Nu se mai afla învăluit în ceața aurie. Se afla într-o grădină fermecată. Cerul era auriu așa cum arată de obicei în amurg, iar iarba era înțesată de floricele galbene, delicate, încât părea un covor de aur. Din această grădină pornea un șir lung de trepte de sticlă care duceau la un palat de aur grandios, cu turle și creneluri strălucitoare.

— Ascultă! zise Zâna Plăpumioară. În acel palat de aur se află o prințesă fermecată, care doarme de mai bine de o sută de ani în așteptarea viteazului care să vină să o scape de vrajă. Și poți fi chiar tu acela, dacă vrei.

Acestea fiind zise, zâna îl conduse spre un mic iaz din

apropiere și îi spuse să se uite în apă. Când se uită, Teddy se văzu stând acolo în grădina de aur, cu totul schimbat față de cum fusese înainte. Era înalt, puternic și frumos, arătând ca un adevărat viteaz.

— Da, zise Teddy. O s-o salvez.

La aceste cuvinte, din iarbă, din tufișuri și din copacii ce se aflau împrejur năvăli un stol de păsări de aur. Îl înconjurară bătând din aripi și cântând triumfător. Cântecele lor îi aminti lui Teddy de cântecul mierlelor de pe pajiștea din fața casei lui, atunci când sosea primăvara și înfloreau narcisele. Apoi într-o clipită dispărură toate și în grădină se lăsă iar liniște deplină. Cântecele păsărilor îi umpluse sufletul de dorința de a face fapte mari și fără să mai zăbovească niciun pic, alergă spre treptele de sticlă și începu să le urce pas cu pas. La un moment dat se întoarse și îi făcu cu mâna zânei ce rămăsese jos, în grădina de aur. Îi făcu și ea cu mâna drept răspuns și o auzi spunându-i cu vocea-i subțire și clară:

— La revedere! La revedere! Fii puternic și curajos și fii atent la ceea ce e mic și cenușiu.

Apoi Teddy își întoarse fața înspre palat și într-o clipă se și trezi în fața porților aurite. Ridică mâna și bătu cu putere. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou așa de tare, încât bătaia aceea răsună până în holul palatului. Apoi deschise poarta și intră.

Holul avea cinci laturi și era tot din aur curat, strălucind de-ți lua ochii. Pe trei din laturile sale se aflau niște uși, una de smarald, alta de rubin și ultima de diamant. Toate erau cu arcade, înalte și mari, numai bune pentru ca un viteaz adevărat să treacă pe acolo. Întrebarea era dincolo de care se afla prințesa vrăjită. În timp ce Teddy stătea și se tot uita la ele, întrebându-se, auzi o voce subțire ce părea că își cânta singură un cântec care suna cam așa:

„Țes și torc, Mă duc și mă întorc, iute ca gândul. Unii pot greși, alții și uită cu totul cuvântul. Dar eu voi termina de țesut pânza mea de păianjen și cântul”.

Când Teddy auzi cântecul, realizează că cineva era totuși treaz în acel palat fermecat, așa că începu să se uite prin jur.

Pe a patra latură a peretelui se afla o draperie cenușiu-argintie, făcută din pânză de păianjen și vocea părea a veni din acel loc. Eroul nostru se duse într-acolo, dar nu văzu nimic, pentru că păianjenul se mișca așa de repede, încât nu puteai să-l zărești cu niciun chip. În cele din urmă se opri în colțul stâng al pânzei și atunci Teddy reuși să-l vadă. Părea așa de mic și el singur țesuse toată perdeaua aceea

În timp ce Teddy se uita la el, începu să cânte din nou:

Aici stau, pe pânza mea de păianjen, strălucitoare, să mă uit de jur-împrejur, să mă odihnesc bine de tot. Apoi iute ca gândul

M-apuc iar să țes.

— Domnule păianjen, domnule păianjen! strigă Teddy. Îmi poți spune unde aș putea s-o găsesc pe prințesei vrăjită care doarme de atâta timp și mă așteaptă să vin s-o salvez?

Păianjenul stătu o clipă nemișcat apoi cu un firicel de glas spuse:

— Trebuie să treci de ușa de smarald. Ce altceva s-ar potrivi mai bine unui viteaz pus pe fapte mari decât o ușă de smarald?

Teddy nu mai zăbovi nici măcar o clipă pentru a-i mulțumi păianjenului, așa de grăbit era s-o găsească pe prințesă, încât dădu fuga spre ușa de smarald, o deschise în grabă și pași dincolo de ea. Se trezi pe treptele de sticlă și de îndată ce picioarele lui atinseră treapta cea mai de sus, acestea pârură să se răsfire asemenea unui evantai, iar el începu să alunece la vale cu așa o viteză, încât aproape că-și pierdu respirația. Primul lucru pe care apucă să-l realizeze a fost că se afla iar în grădina de aur, iar lângă el era zâna care-l privea cu tristețe.

— Ar fi fost mai bine să nu fi încercat să ieși pe ușa de smarald, spuse ea. Și acum... să întrerupem povestea?

— Oh, nu, nu, strigă Teddy simțindu-se încă în pielea viteazului Făt Frumos. Mai lasă-mă să încerc încă o dată, pentru că acum în mod sigur am s-o salvez pe prințesă. Atunci zâna zâmbi.

— Bine, spuse ea. Mai încearcă încă o dată. Dar adu-ți aminte ce ți-am spus: fii atent la ce e mic și cenușiu și ia asta cu tine, poate o să-ți fie de folos.

Aplecându-se luă un mănunchi de iarbă de jos și i-l dădu.

Eroul nostru îl luă mirat, dar în mâinile sale se preschimbă într-o sabie ce strălucea așa de tare, încât îi lua ochii. Apoi se întoarse și văzu ca și mai înainte lungul șir de trepte de sticlă ce duceau la palatul de aur. Își puse sabia fermecată la sold și aproape că zbură până sus, apoi când ajunsese acolo, se întoarse și-i făcu cu mâna zânei. Îi făcu și ea cu mâna.

— Adu-ți aminte, spuse ea, să fii atent la ceea ce-i mic și cenușiu.

El deschise poarta și pătrunse în holul cu cinci laturi unde se aflau, la fel ca mai înainte, cele trei uși și păianjenul ce își țesea pânza și cânta de zor:

Acum viteazul nostru

E mai înțelept, cu siguranță A greșit el o dată, dar tot mai are o speranță.

Smaraldele de nimica nu-s bune

Nici nu strălucesc așa tare Diamantele-s cu mult mai de preț, Scânteind ca niște raze de soare.

Tot așa-i și istețimea, Sclipește ca o nestemată De mare valoare.

„Ușa de diamant!” strigă Teddy. „Da asta-i ușa pe care ar fi trebuit să o fi încercat. Cum deam putut să mă gândesc că era ușa de smarald?”

Și deschizând ușa de diamant, pași dincolo de ea. Nici nu avu timp să vadă bine că se afla iar în capul scărilor de sticlă, că acestea se și prefăcură pe dată într-un deal de sticlă, iar el aluneca la vale așa de repede, încât auzea șuierându-i vântul în urechi. În mai puțin timp decât

ai clipi din ochi se trezi pentru a treia oară în grădina de aur, iar zâna stătea în fața lui. Și îi fu rușine să ridice ochii spre ea.

— Așa deci, zise zâna. N-ai avut altceva mai bun de făcut decât să deschizi ușa de diamant?

— Nu. N-am avut altceva mai bun de făcut.

— Atunci, dacă nu ești în stare să acorzi mai multă atenție sfaturilor mele, prințesa trebuie să aștepte un alt viteaz, pentru că tu nu ești bun de nimic.

— Mai lasă-mă să încerc încă o dată, spuse Teddy, pentru că de data asta sigur am să dau de ea.

— Atunci mai încearcă încă o dată, dar e pentru ultima oară, spuse zâna. Numai să fii atent la ceea ce e mic și cenușiu.

Aplecându-se, culese din iarbă o ghindă pe care i-o dădu.

— Ia asta cu tine, spuse ea. Poate îți va fi de folos.

În timp ce o lua, aceasta se preschimbă într-o cupă de aur, încrustată cu nestemate. O puse în sân, pentru că se grăbea și urcă în goană, pentru a treia oară, treptele de sticlă. De această dată era așa de nerăbdător, încât nici nu se mai opri să-i facă zânei cu mâna. Dar se întrebă ce tot voise ea să-i spună, când îl prevenise să fie atent. Îi spusese: *„Fii atent la ceea ce e mic și cenușiu”*. Dar ce văzuse el mic și cenușiu?

De îndată ce ajunsese în marele hol de aur se duse la draperia țesută de păianjen. Păianjenul țesea așa de iute, încât aproape nici nu se zărea, dar în acel moment se oprise în colțul din stânga al pânzei. În timp ce eroul nostru se uita la el, observă că era mic și cenușiu. Apoi începu să cânte cu vocea-i subțirică:

Mare viteaz, mai înțelept ca niciodată, încearcă ușa roșie de rubin, fermecată. Odată ce-o vei deschide pe ea Nu vei avea nevoie de nimic altceva.

Căci o vei găsi pe prințesă pe dată.

— Nu, n-am să deschid ușa de rubin, strigă Teddy. De două ori până acum m-ai trimis înapoi în grădina de aur,

așa că acum n-ai să mă mai duci tu de nas.

În timp ce spunea asta, observă că un colț al draperiei era încă neterminat, în ciuda grabei păianjenului și observă că dincolo de draperie se afla o ușiță galbenă. Atunci îi trecu brusc prin minte că aceea trebuia să fi fost ușa dincolo de care trebuia să treacă el. Apucă draperia și trase cu putere dar era tare ca oțelul. Imediat își scoase de la brâu sabia și cu o singură lovitură tăie draperia în două și aceasta căzu la picioarele lui. Îl auzi pe păianjen strigându-l cu vocea-i subțire, dar nu-i dădu nicio atenție. Deschise ușița galbenă și se strecură dincolo de ea. În acel loc se afla o curte cu totul și cu totul de aur, cu un havuz de aur în mijloc. Dar ceea ce reuși să observe din prima clipă fu prințesa vrăjită ce părea că doarme pe un pat, și el tot de aur curat. Știa că era prințesă, pentru că era nespus ele frumoasă și avea coroană de aur pe cap.

Rămase nemișcat, uitându-se la ea și în cele din urmă șopti:

— Prințesă, prințesă! Am venit să te salvez!

Dar ea nu se mișcă. Se aplecă și o atinse însă ea era cufundată într-un somn tare adânc clin care nu se trezi nici măcar așa. Atunci Teddy uitându-se în jur și văzând havuzul cu apă, scoase cupa de aur de la piept și o umplu, apoi o stropi pe prințesă cu apă pe față și pe mâini. Ea deschise ochii, se ridică într-un cot și zâmbi.

— Ai venit în sfârșit? strigă ea.

— Da, răspunse Teddy. Am venit. Prințesa se uită în jur.

— Dar ce s-a întâmplat cu păianjenul? spuse ea. Atunci se uită și Teddy de jur-împrejur și văzu păianjenul mergând repede pe tavan spre locul unde se afla prințesa.

Sări repede de lângă ea și îl călca cu piciorul așa de tare, încât nu mai rămase din el decât o mică pată cenușie pe podea.

În acel moment palatul de aur se zgudui din temelii și de afară se auzi o mulțime de voci strigând. Prințesa se ridică în picioare și îl luă de mână pe eroul nostru.

— Tu ai rupt vraja, strigă ea. Așa că acum vei fi rege și vei domni alături de mine în palatul de aur.

— Dar eu nu pot, spuse Teddy, pentru că, pentru că... Dar prințesa îl trase după ea pe hol și imediat ajunseră în capul scărilor de sticlă. O mulțime de străjeri și curteni urcau în goană. Erau toți înveșmântați în aur și începură să strige, văzându-l pe Teddy:

— Trăiască eroul nostru! Trăiască eroul nostru! Iar Teddy își dădu seama după vocile lor că acelea erau păsările de aur, care zburaseră în jurul lui în grădină.

— Iar aceasta e cu totul a ta, spuse frumoasa prințesă, întorcându-se spre el cu...

*

— Aceasta e povestea pătrățelului galben, spuse zâna. Teddy se uită în jur. Palatul de aur dispăruse fără urmă și scările și curtenii ce strigau. El se afla în patul său, cu genunchii lui mici acoperiți de plapuma de mătase, iar Hannah cânta de marna focului în bucătărie.

— Ți-a plăcut? îl întrebă zâna Teddy dădu din cap, oftând adânc.

— Cum să nu, a fost așa de frumos, spuse el. Apoi rămase o clipă gândindu-se și zâmbi. Și prințesa era așa de frumoasă, șopti el ca pentru sine.

Zâna se ridică încet și își luă ceea ce lăsase acolo.

— Ei, acum trebuie să-mi văd de drum, zise ea.

— Oh, nu, nu, strigă Teddy. Te rog, nu pleca încă.

— Ba da. Trebuie, spuse zâna. O aud pe mama ta venind înapoi.

— Dar ai să te întorci? strigă Teddy.

Zâna nu-i dădu niciun răspuns. Cobora de cealaltă parte a plăpumii și Teddy îi auzi vocea subțire stingându-se treptat.

— Oh, doamne! Ditamai dealul, pe care să te tot duci la vale. Oh, doamne, ditamai dealul!

Apoi ușa se deschise și își făcu apariția mama lui. Părea odihnită și îi zâmbi cu drag. Dar micuța Zâna Plăpumioară cea cafenie se făcuse nevăzută, ca și când nici

n-ar fi fost.

Capitolul 2. Bufnițele și spiridușul cel poznaș

În dimineța următoare Teddy se trezi așa de devreme, că Hannah încă nici nu se apucase măcar de treabă.

Afară totul era învăluit într-o ceață argintie și din când în când câte un strop de umezeală se prelingea în jos pe acoperișul verandei.

Teddy rămase nemișcat pentru o vreme, trezindu-se de-a binelea încet-încet, apoi începu să se foiască încontinuu, dorindu-și ca ca mama lui să vină cât mai repede la el. După un timp o strigă, dar în casă era așa o liniște, încât nu-i fu la îndemână să strige după ea prea tare și oricum nimeni nu-i răspunse.

Se gândi s-o strige din nou, dar apoi își aduse brusc aminte de Zâna Plăpumioară și se întrebă dacă ei i-ar fi plăcut de un băiețel așa ca el, care își striga mama cu noaptea-n cap.

Se răsuci în pat și își ridică genunchii în sus, până făcu o moviliță, se zgâi la pătratul de mătase auriu și se gândi la minunatul palat de aur, unde-l dusesese zâna cu o zi mai înainte. Tare ar mai fi vrut să știe ce or fi făcut toți oamenii aceia, care fuseseră înainte păsări, când au ajuns în capul scărilor. Își imaginează că i-ar fi pus o coroană de aur pe cap și l-ar fi făcut rege.

Iar prințesa era așa de frumoasă, încât tare i-ar mai fi plăcut s-o revadă. Ce surprinsă ar fi fost Hannah, dacă ar fi auzit voci și ar fi urcat să vadă cine e și ar fi găsit-o pe frumoasa prințesă stând alături de el și l-ar fi văzut cu coroană pe cap! Dacă ar fi știut măcar despre asta, nu i-ar mai fi spus niciodată că e un băiat rău. Doar el făcuse cu mult mai multe decât ar fi fost ea în stare să facă.

„Oh doamne, oh, doamne!” spuse o voce subțirică, chiar din spatele genunchilor lui. *„Oricum aproape am ajuns sus”*.

Teddy recunoscuse vocea. Era cea a zânei și iată că își și făcu apariția scufia ei cafenie, deasupra genunchilor lui.

Se uită aproape fără să respire de atâta nerăbdare, până ce o văzu apărând și atunci strigă:

— Mă întrebam dacă ai să vii. Mă bucur așa mult. Ai să-mi arăți altă poveste și ai să stai mai mult?

Zâna Plăpumioară nu spuse nimic, până nu se așeză bine pe genunchii lui și nu își trase răsuflarea apoi spuse:

— Ei bine, e mai abrupt decât era ieri. Credeam că nici n-am să fiu în stare să trec de pătrățelul de șaten, așa era de alunecos.

— Să-mi las genunchii în jos? întrebă Teddy, mișcându-i.

— În niciun caz! spuse zâna, trăgând bine de plapumă. S-ar putea să mă deranjeze. Rămâi așa cum ești acum și am să-ți arăt o altă poveste.

— Da, sigur că da, strigă Teddy. Te rog. Lasă-mă să merg iar la palatul de aur.

— Nu, așa ceva nu pot face, spuse zâna, pentru că aceea a fost povestea de ieri și acum o să fie alta.

— Dar ce s-a întâmplat cu prințesa? întrebă Teddy.

— A, s-a măritat cu eroul din poveste, bineînțeles.

— Dar am crezut că eu eram eroul.

— Ia te uită! zise zâna, pierzându-și răbdarea. Ți-am spus că aceea a fost povestea de ieri și dacă vrei să mai vezi altceva, trebuie să-ți alegi un alt pătrat.

— O să-mi aleg, spuse Teddy. Pot să-i aleg pe cel verde de acolo?

— Da, spuse zâna. Acum nu-ți dezlipi ochii de la el, în timp ce număr.

Teddy începu să se uite așa de fix la pătratul verde, încât aproape nici nu clipea, dar o auzi pe zână numărând cu vocea ei subțire, până ajunse la patruzeci și nouă.

Pătratul verde se mări așa cum se întâmplase și cu cel auriu în timp ce numărăse ea, până ce lui Teddy i se păru că se pierde în nesfârșite spații verzi. Apoi zâna bătu din palme și el observă că se afla pe iarbă, pe un deal verde.

— Acum ești un spiriduș, știi, o auzi el pe zână

spunându-i.

La poalele dealului verde se afla un pârâu iar pe culme era o pădure verde și umbroasă. Deasupra cerul era de un albastru intens, cu firicele strălucitoare de nori albi, pufoși. Vântul adia blând și era cald, iar insectele bâzâiau de zor, ca și cum s-ar fi aflat în cine știe ce misiune. O pasăre cafenie trecu pe acolo, fâlfâindu-și aripile și dispăru în zare, dincolo de pășunea verde.

Teddy plutea prin aer mai ușor ca fulgul și se simțea așa de fericit, încât bătu din palme și făcu niște tumbe de toată frumusețea. După ce reveni în poziția inițială, zări niște scaieți purtați de vânt pe deal iar el era așa de mic acum, încât când zbură după ei și se așeză călare deasupra lor, i se părură la fel de mari cât butoaiile. Pluti călare pe scaieți până în vârful dealului, iar vântul i se păru a fi o pernă în spatele lui.

Când ajunseră la marginea dealului, scaieții se prinseră de un tufiș, iar lui Teddy aproape că i se prinse piciorul între ei și o frunză. Sări jos repede și se uită de jur-împrejur, întrebându-se ce să mai facă.

Deodată văzu ceva ce-l făcu să caște ochii bine de tot de mirare. Patru fluturi mari, pictați cu negru și galben, erau legați printr-un nod, de un copac bătrân din apropiere, dar nu fluturii îl făcură să se minuneze în așa un hal, pentru că mai văzuse deseori fluturi de acel soi zburând pe câmp. Ci modul în care erau încărcați cu cele mai ciudate lucruri: tot felul de piese de mobilier pentru zâne, scăunele și măsuțe, pătuțuri, vase și tigăi mici, o oală mare de supă, care era cam de dimensiunea unei afine, două saltele din scaieți și alte lucruri. Toate acestea erau împachetate cu grijă și legate de aripile fluturilor, cu funii din pânză de păianjen.

În mijlocul nodului era o gaură, dar în loc să fie rotundă, așa cum sunt de regulă găurile nodurilor, era pătrată și în mijloc era fixată o ușă.

Brusc această ușă se deschise și în prag apăru o o zână micuță și frumoasă. Stătea acolo uitându-se de jur-

împrejur, apoi scoase din buzunar o batistă subțire, diafană și își șterse ochii. După aceea începu să suspine și Teddy își dădu seama că ceea ce el luase drept zumzet de albină fusese în realitate sunetul plânsului ei.

„Hello” strigă spiridușul.

Zâna se opri din plâns și se uită în jur. Când îl văzu pe Teddy rămase cu priviră ațintită asupra lui preț de o clipă și apoi își șterse iar ochii și se puse iar pe plâns.

Teddy se cațără pe o ramură de mur, până ce fu destul de aproape de ea, se așază și o fixă cu privirea.

— De ce plângi? o întrebă el.

Zâna nu răspunse nimic, dar își împături batistuța deși era destul de udă și și-o puse cu grijă înapoi în buzunar.

Chiar atunci în ușă, lângă ea, își mai făcu apariția încă cineva, ce părea a fi rudă bună cu zâna cea dintâi. Această făptură, era diferită cu totul de prima, dar la fel de mică. Era așa de stafidită, ca o păstaie uscată de mazăre și arăta de parcă ar fi avut pe puțin o sută de ani.

— Totul e împachetat? întrebă ea cu o voce plângăcioasă. Apoi ochii-i căzură pe spiridușul Teddy. Se încruntă așa de tare, încât aproape nu i se mai zări irisul ochilor.

— Oh, uite și un spiriduș din aceia obraznici, cărora le arde numai de năzdrăvănii, spuse ea. Acum în mod sigur o să facă vreo trăснаie de-a lui.

— Eu nu sunt un spiriduș poznaș! strigă Teddy.

— Ba ești, spuse făptura aceea bătrână și ofilită. Nici nu-i nevoie să-mi spui! Uită-te la scufia ta roșie și la felul în care îți atârnă picioarele în jos. Îți zic că exact asta ești, un spiriduș poznaș.

Teddy își privi picioarele și văzu cât se poate de bine că nu aveau nimic neobișnuit.

„Mă întreb dacă sunt totuși un spiriduș poznaș” își zise el.

Dar bătrânul nu-i mai dădu nicio atenție. Părea a fi grăbit și oțărât nevoie mare. Se tot fâțâi de colo încoaice pe

ușă, aduse o mătură și o haină veche, ce fusese uitată și le puse în trăsura la care erau înhămați fluturii, apoi o ajută pe zâna cealaltă să se urce călare pe unul din fluturi iar el se sui pe celălalt.

După ce fură gata de plecare, realizează că uitase să deshame fluturii și bombănind de mama focului coborî iarăși și îi deshăamă. Apoi încalecă din nou și porniră să coboare dealul la galop, zâna cea tânără plângând de sărea cămașa de pe ea, de parcă ar fi fost sfârșitul lumii.

„*Mă întreb de ce plângea*” își zise spiridușul jucăuș, după ce se uită îndelung în urma lor.

— Îți pot spune eu asta, zise o voce subțire ce se auzi chiar de lângă el, încât îl făcu să tresară.

Se uită în jur și văzu aproape de el un gândac cafeniu, stând pe o frunză de mur. Teddy se uită la el preț de câteva clipe fără să zică nimic apoi spuse: - Ei, atunci de ce pleacă?

— Totul e din cauza bătrânei bufnițe, zise gândacul. Ea împreună cu soțul ei locuiau în adâncul pădurii într-un copac scorburos, dar la un moment dat s-au hotărât să se mute la poalele dealului, pentru că aerul era mai bun și ce alt copac să aleagă pentru casa lor decât pe acesta, unde trăia bunicul vârf descaiete de nu mai țin minte de când. Apoi după ce se instalează aici, bufnițele începură să se vaite. Spuneau că bunicul vârf descaiete și Rosina făceau așa de multă gălăgie, încât ele nici nu puteau dormi.

După ce s-au mai născut și puii de bufniță a fost și mai rău ca înainte, pentru că bufnița bătrână spunea că, de fiecare dată când Rosina pregătea cina, îi făcea pe puii ei să strănute, așa că zânele au fost nevoite să plece.

— Eu în locul lor n-aș fi plecat, spuse Teddy cu voce tare.

— Ba da, ai fi plecat, spuse gândacul. Bufnițele ți-ar fi putut bloca ușile și ferestrele sau ar fi putut, ei bine, ar fi putut face aproape orice, sunt așa de mari. Te poți duce înăuntru să te uiți la casă, dacă vrei. Eu trebuie să cobor și

să mă duc s-o văd pe bătrâna doamnă Furnică. La revedere. Ne vedem mai târziu.

După ce plecă gândacul, Teddy se cațără până la ușa și intră. Coridorul de la intrare era lung, îngust și întunecat, ca o gaură de șoarece și cu uși ce se deschideau din loc în loc. La capătul coridorului se afla o cameră ce trebuie să fi fost bucătăria. Acum era cu totul pustie. Într-un capăt era căminul, pe unde cobora o rază de lumină direct de sus din coș.

În timp ce Teddy stătea lângă coș, auzi deasupra sa mare zarvă. Unul din puii de bufniță își păcănea ciocul în somn și zicea cu o voce somnoroasă și plângăcioasă:

— Dă-mi pace odată, nu mă mai sâcâi. Oh, ce mă mai sâcâie Screecher! apoi o auzi pe mama bufniță:

— Sssst! Ssst! Culcați-vă. E încă ziuă. După aceea se așternu liniștea.

„*Mi-ar plăcea să pot face ceva ca bufnițele astea să plece odată de aici*”, își zise Teddy. Apoi începu să chicotească de unul singur și își puse ambele mâini la gură, ca să nu-l audă bufnițele de sus. Se duse pâș, pâș până la ușa de la intrare și se uită la un tufiș din apropiere, cu spini lungi.

„*Am s-o fac*”. Își zise el. „*O să rup spinii și o să-i pun în cuib, astfel încât bufnițele să nu mai poată sta aici*”. Într-o clipă era jos în tufiș, trăgând de un spin tare. De îndată ce-l rupse, și-l urcă pe umăr, se cațără pe trunchiul copacului și se îndreptă spre scorbura unde locuiau bufnițele. Când se uită înăuntru la ele, le văzu în cuib, cu penele zbârlite, cufundate în somn adânc. Încet de tot, se lăsă să alunece în jos și puse spinul într-o parte a cuibului, cu vârful ascuțit în sus. Apoi ieși tiptil de acolo și coborî iar, făcând ture, ture, sus, jos, cărând spini și punându-i pe nesimțite în cuib, și în timp ce făcea asta își zicea încet: *Sunt un spiriduș poznaș, oh, da, chiar că sunt un spiriduș poznaș*.

După ce consideră că pusese destui spini în cuib, se duse în bucătăria bătrânului vârf descaiete și cuibărimdu-

se lângă cămin, începu să tragă cu urechea. Se lăsase deja amurgul de acum, iar bufnițele începuseră să se foiască. Auzi imediat o voce strigând:

— Au! Flipperty mă zgârie cu ghearele.

— Ba nu, nu eu, zise altă voce. E Pinny Winny. Ea - mi face așa. Oprește-te odată.

— Nu eu, exclamă o voce subțirică, scârțaită. E Screecher. Au, au! O să te spun! Și începu să plângă.

— Pui obraznici, strigă Mama Bufniță. De ce o chinuiți așa pe surioara voastră?

— Dar nu i-am făcut nimic! strigară Screecher și Flipperty în cor. Au! Au! E ceva ascuțit aici în cuib.

— Dragă, spuse bătrânul Tata Bufniță, de pe o creangă de afară, nu-i poți potoli odată pe copiii aceia?

— Să-i potolesc, cum să nu! exclamă Mama Bufniță. Cuibul nostru e plin de spini și tu vrei să-i potolesc. Nu-i de mirare că bieții de ei fac atâta tărăboi. Vino încoace și ajută-mă să scot spinii ăștia afară de aici.

— Spini! exclamă Tata Bufniță. Cum au ajuns acolo?

— Asta nu-ți pot spune eu, zise Mama Bufniță. Poate o fi vreuna din festele bătrânului vârf descaiete. Credeam c-au plecat zânele astea, dar trebuie să mai fie încă aici. O să dau o raită până jos să văd și dacă mai sunt aici, o să am eu grijă să le pară rău de asta.

Zicând acestea, Mama Bufniță coborî și își băgă unul din ochii ei mari, galbeni pe geamul de la bucătărie, uitându-se înăuntru.

— Hei, zânelor, strigă ea, tot n-ați plecat?

În prima clipă, ochiul ei mare și galben îl băgă în sperieți pe Teddy. Apoi își aminti că el era un spiriduș să sară și să se poznaș, așa că se strâmbă la ea și începu învârtă pe călcâie, cântând:

N-am să plec! Nici gând să plec!

Am să stau și-am să petrec

Toată ziua, toată noaptea

Doarmi-s spiriduș

Ce-n pozne mă întrec

Bufniță bătrână, ce te uiți chiorâș Ai grijă ce faci, Că nu prea îmi plac.

Bătrâna bufniță se uită înăuntru preț de o clipă apoi plecă iute înapoi în zbor spre cuibul ei, fără să zică nimic. Teddy dădu fuga la coș și ascultă. O auzi pe bufnița bătrână intrând grăbită în scorbură de deasupra, apoi o auzi spunând cu o voce speriată:

— Bărbate, bărbate, ce crezi! în casa bătrânului vârf descaiete a venit și s-a aciuit un spiriduș poznaș.

— Măi să fie, exclamă bătrânul Tată Bufniță, uluit. Asta nu miroase a bine. O să avem multe bătai de cap tot timpul de acum încolo. Ar fi fost mai bine dacă l-am fi lăsat pe bătrânul vârf descaiete să rămână. Ce ne facem?

— Ce ne facem, ce ne facem! strigă exasperată bătrâna Mamă Bufniță. Ce e de făcut aș vrea și eu să știu, decât să ne luăm copilașii de aici? Nu mi i-aș mai ține în același loc cu spiridușul ăla poznaș, nici măcar o noapte în plus, orice mi-ai da pentru asta.

— Dar cum o să-i luăm de aici? o întrebă bătrânul Tată Bufniță. Ei NU pot zbura.

— Nu, nu putem zbura! strigară puii de bufniță. Ce ne facem? Of, of!

— Nu pot! Trebuie să zboare! spuse mama Bufniță. Iar noi amândoi trebuie să-i ajutăm. O să ne întoarcem la vechea noastră casă chiar în seara asta

După aceea a urmat o mare vânzoleală în scorbură. Teddy urmărea tot ce se întâmpla, stând întins pe burtă la ușa scorburii, pentru că răsărise deja luna și era lumină ca ziua.

Micile bufnițe stăteau la marginea scorburii, bălângănindu-se și dând din aripi, fiindu-le teamă să zboare. Mama lor se supăra din ce în ce mai tare și în cele din urmă se duse în spatele lor și le împinse, iar ele se rostogoliră în jos, bătând din aripi și izbindu-se de trunchiurile copacilor. Tata Bufniță zbura din creangă în creangă strigând:

— Oho, oho! Haideti! întindeți-vă aripile și faceți așa.

Oho. Apoi zbura în altă direcție. Dar Mama Bufniță zbura pe lângă ele și le arăta cum să-și întindă aripile și le împingea cu ciocul până ce, încet încet se depărtară, dispărând în pădurea întunecată, strigătele lor auzindu-se din ce în ce mai slab, până ce nu se mai auziră deloc. Teddy îl auzi doar pe Tata Bufniță strigând *Oho, Oho* de foarte departe, încet, până ce în pădure se făcu liniște deplină și nu se mai auzi chiar nimic.

După un timp luna apuse iar lui Teddy i se făcu tare somn. Apoi se stârni o mică adiere de vânt. Lumina deveni din ce în ce mai puternică, la orizont, înspre răsărit, cerul era roșu ca focul și în cele din urmă soarele își făcu apariția de pe culmea dealului aflat în partea opusă.

De îndată ce prima rază de soare atinse copacul unde locuise Bunicul vârf descaiete, Teddy se ridică în picioare, uitându-se înspre vale. Zări cei patru fluturi colorați în galben și negru îndreptându-se spre locul unde se afla el în goană, iar pe doi dintre ei călăreau însuși bătrânul Vârf descaiete și frumoasa Rosine.

Se opriră chiar în dreptul intrării în scorbură iar bătrânul, dându-se jos din șa și fără să-și mai lege *calul* veni șchiopătând drept la Teddy și-l îmbrățișa.

— Salvatorul nostru! strigă el. Și când te gândești că m-am apucat să-ți spun că nu ești nimic altceva decât un spiriduș poznaș! Dar nu face nimic. O să-mi iau eu revanșa față de tine.

Brusc se întoarse și o luă pe îmbujorata Rosine de mână.

— Iată! strigă el. E a ta, iar tu o să locuiești cu noi și o să înveți să-ți întorci călcâiele-n sus și o să fim toți trei foarte fericiți împreună.

— Dar... dar, exclamă Teddy, tresărind, nu știți? Eu nu sunt deloc un spiriduș. Eu sunt...

*

— Ei bine, iată că ne-am întors, zise zâna și mă simt tare înțepenită după toată călătoria asta.

— Oh, nu-i așa că a fost amuzant, zise Teddy și

genunchii i se zguduiră de atâta răs. Ei chiar credeau că sunt un spiriduș.

— Fii atent! strigă zâna. Iar îți zgâlțâi genunchii. Cred, dragul meu, că dacă ți i-ai fi lăsat în jos încetișor, dealul n-ar mai fost la fel de abrupt.

— Sigur, o să fiu atent, zise Teddy, lăsându-și genunchii în jos încet. Brusc clanța ușii se mișcă iar Teddy tresări.

Zâna Plăpumioară dispăru iute ca fulgerul. Venise mama lui să-i aducă micul dejun și pe tavă îi pusese și un vas micuț cu violete.

— Oh, dragul meu, ce fețișoară senină și veselă ai, zise ea. Cred că băiețelul meu se simte mult mai bine în dimineața asta.

Capitolul 3. Starlein și Silverling

— Doamnă Thomas, jos se află Ann McFinney, care a venit să vă ajute la cusut, după cum am rugat-o, spuse Hannah, băgându-și capul pe ușă. Mama lui Teddy stătea lângă patul lui și jucau *Fata bătrână*, un binecunoscut joc de cărți.

— Foarte bine, Hannah. Spune-i că o să cobor îndată, adăugă ea.

— O, te rog, nu pleca acum, zise Teddy. E rândul meu. Am câștigat. Ai rămas fată bătrână! Oh, mamă, ești o fată bătrână! Și o arătă cu degetul, izbucnind în răs.

— Ei, sunt și gata, ce să fac, spuse mama lui. Acum poți să amesteci cărțile și când o să mă întorc, o să mai jucăm o tură.

— Să nu stai mult, o rugă Teddy.

— O să mă întorc cât de repede am să pot, îi zise mama lui și ieși din cameră.

Teddy stătea sprijinit de pernă și amesteca de zor cărțile, dorindu-și ca mama lui să se fi întors mai repede. Nu-i plăcea de Ann McFinney, pentru că de fiecare dată când venea la ei se smiorcăia și se ștergea la ochi cu șorțul și se plângea că soțul ei n-avea de lucru iar copiii lor aveau nevoie de pantofi.

De această dată dură ceva timp până ce se întoarse mama lui la el și atunci tocmai își pusese boneta.

— Dragul meu, zise ea, trebuie să ies puțin. Copilașul doamnei McFinney e bolnav și i-am promis bieteii făpturi că o să trec pe acolo să-l văd. N-o să lipsesc mult și când o să mă întorc, o să-ți aduc o coală de hârtie cu soldați, ca s-o decupezi.

— Mai bine mi-ai aduce un circ de hârtie, zise Teddy.

— Foarte bine, îi spuse mama lui. O să-ți aduc un circ. Apoi îi dădu niște cărți cu poze la care să se uite cât timp ea va lipsi, îl sărută la plecare, spunându-i să fie cuminte. Trecu apoi prin camera alăturată și o auzi oprindu-se și învârtind cutiuța muzicală, făcând-o să cânte.

— Așa, zise ea. Ca să ai muzică, să-ți țină de urât. Apoi coborî scările. După plecarea ei, Teddy rămase cu cărțile în mână, dar nu se obosi să le deschidă, pentru că le știa pe dinafară.

Oh Doamne! oftă el. Ce mi-ar mai fi plăcut să fi fost aici Zâna Plăpumioară!

— Oh, oh, cât de abruptă e colina asta! spuse tocmai atunci o voce subțirică, chiar din spatele genunchilor lui. Să nu mă răstorni, micuțule, altminteri o să cad.

Teddy cunoștea vocea aceea foarte bine și inimă îi tresaltă de bucurie. Imediat își făcu apariția și scufia ascuțită și chipul stafidit al Zânei, de după plapumă.

— Oh, zână dragă, mă bucur așa de mult că ai venit. Mi-am ales cel mai frumos pătrat! exclamă Teddy. Nu-l observasem înainte, pentru că se afla în partea cealaltă. Este acela alb cu frunze argintii.

Mama zice că e un petec rămas de la rochia ei de mireasă.

— Așteaptă până-mi trag sufletul un pic, zise zâna. Ei, acum spune-mi, care e?

— Acela, zise Teddy. Vrei să-mi spui care-i povestea

— Sigur că da, dacă acela e cel pe care ți-l dorești, zise zâna. Nu-l slăbi din ochi până termin de numărat.

Apoi zâna începu să numere. Îi auzi vocea numărând

încontinuu. Patruzeci și nouă, strigă ea”.

Când se uită Teddy în jur, văzu că se afla într-un hol de marmură albă cu nervuri din argint. Arcadele și pilaștrii erau de argint iar pe pereți erau gravați crini.

Teddy păși încet de-a lungul acestui hol și în timp ce mergea, părea că o lumină trandafirie se mișca odată cu el. Se uită în jos să vadă ce era și observă că era îmbrăcat într-o tunică de mătase, trandafiriei, așa cum nu mai văzuse niciodată până atunci și care era strânsă în jurul mijlocului cu o centură de aur. Era desculț, dar aerul era așa de plăcut, încât nu-l trăgea frigul de la marmură. După ceva vreme, în timp ce mergea încet de-a lungul holului, minunându-se întruna, dădu colțul și se trezi în alt hol, la fel cu primul, numai că pe una din laturi avea o fereastră mare de cristal iar în fața ei, pe un jet de marmură stătea chiar Zâna în persoană. Stătea nemișcată, ca și cum ar fi ascultat ceva și nu-i dădu nicio atenție lui Teddy.

Era sigur că era Zâna Plăpumioară, pentru că arăta ca ea, numai că era ceva mai mare acum. Părea în mărime naturală.

Teddy rămase uitându-se la ea o vreme și așteptând ca ea să-l observe, dar ea nu-i dădu nicio atenție astfel că, în cele din urmă, el șopti:

— Zână Plăpumioară!

— Sst! zise ea. Ascult.

Atunci Teddy ciuli și el urechile și de îndată ce făcu astfel, auzi un fel de muzică ca aceea cântată de cutiuța lui muzicală de acasă, numai că aceasta era mult mai cristalină, mai dulce și mai lină.

Părea să vină de dincolo de geamul de cristal și uitându-se de acolo, Teddy văzu afară cea mai frumoasă grădină din câte puteau exista pe lume. Iarba din grădină era de un verde argintiu, iar aleile erau albe. Frunzele copacilor erau poleite cu argint iar ramurile erau încărcate de fructe ce străluceau. Pe marginea aleilor creșteau crini iar în centru se afla un havuz de marmură cu apă ce curgea în cascade. Apa sclikea de parcă ar fi fost făcută

din diamante și pe măsură ce Teddy asculta, își dădea seama că muzica pe care o auzise mai înainte venea chiar de la acel havuz.

Tocmai atunci încetă să se mai audă și zâna se întoarse înspre el și îi zâmbi.

— Oh, Zână Plăpumioară, exclamă Teddy. Pot să mă duc afară în grădina aceea?

— Asta nu știu, spuse zâna. Dar dacă vrei să ajungi acolo, cel mai bine e să-i găsești pe Starlein și Silverling, pentru că ei sunt singurii care îți pot arăta drumul într-acolo.

— Și ei unde sunt? întrebă Teddy.

— Nici asta nu pot să-ți spun, zise zâna. Dar trebuie să fie pe undeva, pe unul din coridoarele acestea.

— Mă duc să-i caut, zise Teddy, și fără să mai aștepte vreo clipă, se întoarse pe călcâie și o luă la fugă cât îl țineau picioarele, așa de nerăbdător era să-i găsească pe cei doi și să afle drumul ce ducea spre grădină.

Ținu tot într-o goană pe coridoare, trecând de ușile cu portaluri arcuite, până ce ajunse cu totul năucit și mai că-și pierdu răsuflarea. Tot timpul cât alergase părea să audă muzica havuzului fermecat în urechi, dar de fiecare dată când se opri să asculte, nu se mai auzea nimic.

Era așa de obosit, încât începu să meargă încet, când, dând colțul, văzu în fața lui o fetiță și era sigur într-un fel că era Starlein.

Părul ei era blond argintiu și părea ca o aură în jurul capului ei. Era foarte frumoasă și era îmbrăcată toată, din cap până-n picioare, în argint, încât strălucea de-ți lua ochii când se mișca. În jurul ei zbura un stol de porumbei albi și ea se juca și vorbea cu ei.

De îndată ce-l zări pe Teddy, strigă:

— Oh, iată un băiețel!

Și veni în fugă spre el, cu porumbeii zburând în jurul ei, îi puse mâinile pe obraji și-l sărută. Apoi se trase înapoi și se uită la el cu mâinile împreunate.

— Băiețelule drag! zise ea. De unde ai venit?

— Am venit trecând prin pătratul alb, zise Teddy.

— N-am idee ce e cu pătratul ăsta alb, zise fetița, dar mă bucur că ai venit. Nu mai am cu cine să mă joc de când a plecat Silverling.

— Dar unde s-a dus Silverling? o întrebă Teddy. Trebuie să dau de el. Fata clătină din cap.

— Nu știu, zise ea. Ne-am certat o dată și a plecat. Pesemne că e în una din săli, dar l-am tot căutat de atunci peste tot și nu l-am mai găsit.

Atunci Teddy îi povesti cum Zâna Plăpumioară îi spusese că trebuia să-i găsească pe Silverling și pe Starlein și astfel poate cu ajutorul lor ar fi reușit să ajungă în grădina unde se afla havuzul cântător.

— Eu sunt Starlein, zise fetița, scuturându-și capul. Numai că nu sunt în stare să te ajut să ajungi în grădină, pentru că n-am putut niciodată să găsesc poarta ce dă într-acolo, iar Silverling a plecat.

Și se duse și se așeză pe o bancă de marmură de lângă perete iar porumbeii se așezară pe genunchii și umerii ei.

— Nu-i nimic, zise Teddy, pe un ton vitejesc, tu așteaptă aici și eu am să mă duc să-l caut. Dacă te-am găsit pe tine, o să-l găsesc eu și pe el.

Întorcându-se, străbătu coridoarele în fugă și departe, hăt, tocmai la celălalt capăt, văzu un băiețel înveșmântat tot în argint, care se juca cu o minge de argint. Când îl zări pe Teddy, își băgă mingea în buzunar și veni iute în întâmpinarea lui, sărind în sus de bucurie și bătând din palme.

— Oh, băiețașule! Băiețașule! strigă el. Vii să te joci cu mine?

— Tu ești Silverling, exclamă Teddy, ținându-și respirația.

— Da, zise băiețelul.

— Atunci, vino, vino repede! zise Teddy. Starlein e imediat după colț și te așteaptă să vii să ne arăți drumul spre grădina unde se află fântâna cântătoare.

Îl luă pe Silverling de mână și fără să-și mai spună nimic o zbughiră la fugă pe coridor și dădură repede colțul, trecând de arcada argintie și dând în alt coridor unde Teddy se opri brusc, uitându-se în gol. Starlein dispăruse.

Silverling dădu din cap mâhnit.

— Știam eu că așa o să fie, zise el. Tot caut să dau de ea de când ne-am certat, dar nu reușesc cu niciun chip și nu reușesc nici să mai găsesc drumul spre grădina cu fântâna cântătoare.

— De ce v-ați certat? întrebă Teddy.

— Din cauza asta ne-am certat, zise băiețelul, atingând un lanț subțire de aur, pe care-l purta la gât. L-am găsit în grădină și ne-am luat la ceartă cine să-l poarte, dar aș fi așa de bucuros să i-l dau ei acum, numai să se întoarcă.

— Bine, așteaptă! zise Teddy. Nu poate fi departe de aici, așa că am să mă duc după ea și am s-o găsesc eu.

— Nu, nu, exclamă Silverling. N-ai cum s-o găsești și am să te pierd și pe tine. Stai mai bine aici cu mine să ne jucăm un pic pentru că sunt așa de singur. Uite, hai să ne jucăm cu mingea mea de argint.

Scoase din buzunar și i-o aruncă lui Teddy. Teddy o prinse și i-o aruncă înapoi. Și continuă să se joace așa în holul de marmură cu mingea de argint, râzând cât II Unea gura.

În cele din urmă Silverling nu reuși să mai prindă mingea și aceasta se rostogoli pe coridor iar el alergă s-o prindă, dar fără a reuși. Teddy striga și bătea din palme, sărind în picioarele goale apoi observă că Silverling se îndepărtase foarte mult, aflându-se deja la mare distanță de el.

Cum stătea el așa auzi chiar de după colț ciripitul porumbeilor lui Starlein. Atunci nu pregetă să dea colțul iute și acolo bineînțeles că o găsi pe Starlein cu porumbeii după ea.

— Oh, băiețelule! exclamă ea. Mă temeam că te-am

pierdut!

Dar Teddy o și apucă de mână.

— Vino repede! strigă el. L-am găsit pe Silverling.

Și fugiră pe coridorul unde cu o clipă în urmă se juca Silverling cu mingea de argint dar acum nu mai era nimeni acolo. Silverling dispăruse.

— Nu-mi vine să cred! zise Teddy. Apoi se întoarse înspre Starlein. N-ar fi trebuit să pleci când ți-am spus să rămâi pe loc.

— Dar n-am plecat. Am stat chiar acolo. Teddy stătu un pic pe gânduri.

— Atunci trebuie să fi fost vorba de un alt coridor, zise el. Dar nu face nimic! O să-l găsesc eu din nou și de data asta chiar că am să ți-l aduc. Numai nu te clinti de aici, chiar dacă întârzii.

— Stai, oh, stai așa! strigă Starlein.

Luă în mână unul din porumbeii ce o însoțeau și i-l dădu lui Teddy.

— Uite, ia-l cu tine și dacă nu mă mai găsiți, dă-i-l lui Silverling și spune-i că poate să-l păstreze.

— Așa am să fac, zise Teddy și luă porumbelul și îl băgă în tunică, la piept unde i se cuibări liniștit.

Apoi se întoarse înapoi de unde venise, fără să se mai grăbească, pentru că acum era adâncit în gânduri. După ceva timp, când trecu pe un alt coridor, îl văzu pe Silverling jucându-se cu mingea lui de argint.

— Ai găsit-o? îl întrebă el curios.

— Da, am găsit-o și ți-a trimis un porumbel, care să fie numai al tău. Dar Silverling iată ce cred eu. Cred că singurul mod în care am putea s-o găsim amândoi ar fi să îi dăm drumul porumbelului și să ne ținem după el, pentru că el o să se întoarcă la ea.

— Dar n-am putea să ne ținem după el, zise Silverling. Zboară așa de repede, încât ar dispărea într-o clipită.

— Știu, zise Teddy, dar l-am putea lega cu ceva.

— Cu ce, întrebă Silverling.

Cei doi băieței începură să se uite de jur-împrejur, întrebându-se cu ce ar fi putut să-l lege.

Deodată Teddy bătu din palme, încât porumbelul de la pieptul lui tresări.

— O să-i legăm unul din capetele lanțului tău de aur, zise el tare.

Zis și făcut. Într-o clipită Silverling își desprinse lanțul de la gât. Era așa de lung, încât și-l răsucise de mai multe ori în jurul gâtului. Luară ușurel porumbelul și-i legară un capăt al lanțului de picior, apoi îi dădură drumul.

Porumbelul pluti în aer, deasupra lor apoi își luă zborul de-a lungul coridorului iar băieții se ținură după el.

Străbătură multe alte coridoare și în cele din urmă ajunseră în locul unde îi aștepta Starlein.

— Oh, Starlein, exclamă Silverling.

— Oh, Silverling, exclamă Starlein.

Se repeziră să se îmbrățișeze și se sărutară, în timp ce porumbeii albi zburau în jurul lor. Apoi și-au mărturisit unul altuia cât de rău le părea că ajunseseră să se certe și că nu și-ar mai fi dorit să se mai întâmple vreodată apoi se sărutară din nou.

— Poți purta tu lanțul de aur, Starlein, zise Silverling.

— Nu, nu! Tu trebuie să-l porți, zise Starlein.

— A, știi ce o să facem, exclamă Silverling. O să i-l dăm acestui băiat, pentru că dacă n-ar fi fost el, nu ne-am fi regăsit.

— Oh, da, cum să nu, zise Starlein. Dar Teddy ridică brațul.

— Sst! șopti el. Nu auziți?

Apoi ascultară toți trei și auziră mai dulce și mai limpede ca oricând, glasul fântânii cântătoare din grădina minunăta.

— E fântâna! exclamară Starlein și Silverling, pe jumătate speriați.

Îl luară amândoi de câte o mână pe Teddy și alergară împreună pe coridor și la prima cotitură se treziră chiar în fața ușii ce dădea în grădină.

Vântul adia printre crini, fructele din pomii fermecați străluceau de-ți luau ochii în lumina soarelui iar fântâna, ah fântâna se oprișe... pentru că cutiuța muzicală căzuse pe jos. Teddy se uită în jur. În locul grădinii, se trezi în camera lui tapisată cu pânză înflorată de India. Ceasul ticăia, lemnele trosneau în cămin, el se afla iar în patul lui și o auzi pe mama lui vorbind cu Hannah afară, pe hol, așa că știu că se întorsese acasă.

Și acesta e sfârșitul poveștii, zise Zâna Plăpumioară.

Capitolul 4. Circul fermecat

Teddy se afla încă în pat, însă doctorul spusese că nu peste multă vreme ar fi putut să stea la geam, pe scaunul mare cu rotile. Acum stătea sprijinit de perne și se juca cu circul de hârtie pe care îl adusese mama lui cu o zi înainte. Micuța lui verișoară Harriett venise atunci la el să-și petreacă după amiaza împreună și decupaseră amândoi toate figurinele, clovnul, *jonglerul* cu inelele, doamna drăguță călare pe calul alb și partenerul ei, acrobatul călare pe murgul de culoarea cărbunelui și pe toate celelalte.

În acea dimineață își pusese niște cărți groase sub plapumă și o netezise bine. ca să se facă o suprafață cu totul plană și se distra aranjându-și circul și soldații, ce veniseră ca spectatori. Și se amuza așa de tare, încât mama lui îi spuse că ar fi vrut să se ducă până în camera de cusut, pentru a trage niște tighete la mașină.

Când rămase singur, Teddy continuă să se joace nespun de fericit dar, în timp ce-și alinia soldații doi câte doi, începu să se gândească din ce în ce mai tare la Zâna Plăpumioară și minunatele ei povești. Cu o seară în urmă adormise în timp ce mama lui îi citea ceva tatălui lui (pentru că, de când se îmbolnăvisese Teddy, își petreceau amândoi serile în camera lui) și când se trezise, auzi cum vorbeau despre el. Ei nu au observat că se trezise, așa că au continuat, să discute despre același lucru. Mama lui era cea care vorbea chiar în acel moment.

— E un copil așa de ciudat, spunea ea. Acum de pildă

e așa de obsedat de Zâna asta Plăpumioară a lui și de poveștile ei și vorbește despre ea, ca și cum ar exista cu adevărat. Habar n-am de unde i s-a năzărit așa ceva. În niciuna din cărțile lui nu se află nimic de felul ăsta și mi-am închipuit că i-oi fi povestit tu ceva despre ea.

— Nu. Eu nu i-am povestit nimic.

— Poate o fi fost Harriett atunci, zise mama lui.

Apoi observă că se trezise și schimbă vorba. Teddy ar fi vrut ca mama lui s-o fi putut vedea pe zână și atunci s-ar fi convins ea că era o zână adevărată și nicidecum vreo închipuire de-a lui.

S-o roage el pe zână, când o s-o revadă, s-o ia și pe mama lui cu ei, într-una din povești. Se gândea așa de tare la zână încât nu-l surprinse deloc s-o audă de dincolo de movilița făcută de genunchii lui în plapumă.

— Oh, Doamne, ce e cel mai rău e că nici n-ajung bine sus, că imediat trebuie să cobor la loc:

— Tu erai, Zână Plăpumioară! zise Teddy.

— Da eu sunt, zise zâna. Ajung imediat la tine.

Și își făcu apariția într-o clipită deasupra movilitei făcute de plăpumioară și se așeză să-și mai tragă sufletul.

— Doamne, Doamne, dar e o colină teribil de abruptă!

— Zână dragă, zise Teddy. Aș vrea să te rog ceva. O cunoști pe mama?

— Mda, zise zâna. Știu cine e.

— Ei bine, tocmai s-a dus până în camera de cusut și aș vrea să știu dacă n-ar fi posibil s-o iau și pe ea cu noi într-unul din pătratele cu povești.

— Vai de mine și de mine! în niciun caz! zise zâna. Ai uitat ce ți-am spus când am venit prima oară la tine?

— Ce mi-ai zis?

— Ți-am zis că mă duc în vizită doar la băieței și fetețe, nu la oameni mari. Ei n-ar crede în mine.

— Ba mama ar crede, zise Teddy. Ea se joacă cu mine, îi plac cărțile mele și eu îi povestesc absolut totul despre tine.

— Nu, nu! strigă zâna. Nici nu mă gândesc! Mă bucur să te iau pe tine în poveștile mele, dar dacă nu vrei să mergi de unul singur... Și începu să-și adune catrafusele, ridicându-se, ca și cum ar fi fost pe picior de plecare.

— Ba vreau, vreau cum să nu vreau, strigă Teddy. Te rog nu pleca!

— Bine, n-am să plec, dacă ții cu tot dinadinsul să-ți mai arăt încă o poveste., zise zâna așezându-se la loc. Ai ales vreun pătrat?

— Încă nu, zise Teddy. Se uită la toate pătratele și, în cele din urmă, îl alese pe cel cu negru și alb, acolo unde își așezase cercul de hârtie.

— Foarte bine, zise zâna. Acum am să încep să număr. Teddy își fixă privirea asupra pătratului, iar ea începu numărătoarea. Încet-încet băiatul începu să aibă impresia că mătasea albă a pătratului ar fi fost un cer înnorat și înaintea lui se întindea o dungă albă, iar în depărtare era ceva ce semăna cu niște pătrățele negre, dar nu știa exact ce era.

— Patruzeci și nouă, zise zâna.

Când Teddy se uită în jur, văzu cum el și zâna mergeau pe un drum alb, prăfuit și zâna arăta exact ca o bătrânică oarecare, numai că-i jucau ochii din spatele ochelarilor. În fața lor se întindea un oraș cu acoperișuri și turla negre. În depărtare se auzea sunetul unor tobe și un zgomot difuz, ca și cum o mulțime mare de oameni ar fi strigat foarte tare.

— Ce fac ei acolo? întrebă Teddy, iuțind puțin pasul. E cumva o paradă?

— Nu, zise zâna. Nu-i nicio paradă. E o mare serbare populară și de-asta te-am adus aici. Dar am obosit și mi s-a făcut foame, pentru că am bătut cale lungă până aici, așa că hai să ne așezăm un pic pe marginea drumului și-n timp ce ne mai odihnim puțin, o să-ți povestesc ce se întâmplă și ce legătură are asta cu noi.

Teddy era cât se poate de curios așa că el și zâna se așezară amândoi pe iarba moale de pe marginea drumului,

având cerul cețos deasupra. Zâna scoase din buzunar o bucată de pâine și niște brânză. O rupse în două și-i dădu lui Teddy jumătate. Lui i se păru că nu mai mâncase nicicând ceva așa de bun. Pentru că, așa cum spusese zâna, le era o foame de lup la amândoi și după ce mâncară tot, până la ultima firimitură și zâna-și scutură bine poalele rochiei, începu să-i povestească despre regele Țării întunecate și prințesa Aurelia. Vântul adia ușor.

— Departe, foarte departe, undeva spre miazăzi, acolo unde ceru-i mai pal și mai senin, începu zâna... trăiește un rege căruia i se spune Regele Barbă Albă, pentru că are o barbă albă ca zăpada. El avea o singură fiică, pe nume Aurelia, o fată pe cât de frumoasă, pe atât de bună. Din acest motiv veneau acolo prinți de peste mări și țări să-i ceară mâna domniței. Și printre pretendenți s-a numărat și Regele Țării de Miazănoapte, care era cel mai bogat și mai puternic dintre toți. Prințesa Aurelia însă nu avu nimic să-i spună, pentru că el era pe cât de bogat pe atâta de rău. Și în cele din urmă el își aduse întreaga armată și luptă împotriva Regelui Barbă Albă, îi cuceri regatul și o luă captivă pe prințesa Aurelia.

În țara acestui rege există o mulțime de lucruri de tot hazul, numai că prințesa Aurelia stă și plânge tot timpul și regele nu e în stare deloc s-o facă să zâmbească. Cu cât mai mult se străduiește el să-i facă pe plac, cu atât mai tare plânge ea. Dar e așa de frumoasă, încât regele nu i-ar refuza absolut nimic, în afară de șansa de a se reîntoarce acasă la tatăl ei, se înțelege.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe prințesă, zise Teddy.

— Păi asta o să și faci, îi răspunse zâna, pentru că tu acum ești un vestit magician și ai venit aici să faci ceea ce nimeni pe lume în afară de tine n-ar mai avea curajul să facă. Ai venit s-o salvezi pe prințesa Aurelia și s-o duci înapoi la ea acasă.

— Vrei să spui că sunt chiar un magician în came și oase? întrebă Teddy.

— Sigur, zise zâna. Nu vezi că ești îmbrăcat în

costum de magician? Iar acolo în iarbă, lângă tine, se află cutia ta magică. Uite!

Și zicând acestea, zâna scoase de sub mantia ei o oglindă din oțel șlefuit și i-o întinse lui Teddy, iar lui îi fu nespus de greu să se recunoască, uitându-se-n ea.

Era îmbrăcat într-o robă neagră, cu o scufie tivită în chip ciudat cu caractere albe și ținea o baghetă albă de magician în mână. Lângă el în iarbă se afla cutia lui magică, cu ferecătură de metal.

După ce se uită o vreme în oglindă, zâna i-o luă și-o ascunse iar sub mantia ei.

— Acum haide, zise ea. E vremea să pornim din nou la drum.

— Dar ce e în cutie? întrebă Teddy, în timp ce și-o lua de jos și o urma pe zâna, care pornise deja înspre oraș.

— Nu-ți aduci aminte? zise zâna. E cercul tău.

— A, da, acum îmi aduc aminte, zise Teddy.

După o vreme el și zâna ajunseră în oraș și acolo pe străzi, pretutindeni, se aflau oameni care râdeau, dansau și petreceau și la toate casele erau aninate steaguri în alb și negru. Negru pentru Regele Țării de la Miazănoapte și alb pentru prințesa Aurelia. Peste tot pe unde treceau, lumea le făcea loc și se șoptea:

— Uite, acesta e marele magician, care a venit să-și demonstreze măiestria înaintea prințesei Aurelia.

În cele din urmă ajunseră într-o piață mare, unde era o mulțime și mai mare de oameni.

Pe o platformă înaltă, acoperită cu o draperie de argint spre care duceau niște trepte, se aflau două tronuri. Pe unul din ele stătea un bărbat înalt, cu înfățișare aprigă, înveșmântat în catifea neagră și cu o coroană pe cap, tăiată dintr-un singur diamant mare, negru. Iar pe celălalt stătea o tânără prințesă, palidă la față, dar frumoasă ca o floare de crin. Ea era îmbrăcată în alb strălucitor. Mâinile-i erau strânse în poală și chipu-i era nespus; de trist. Pe treptele ce duceau la această platformă stăteau doi crainici, îmbrăcați în alb și negru cu trompete în mâini și

de jur-împrejur erau aliniați soldați, doi câte doi. Lui Teddy îi aduseră aminte de soldații lui de jucărie, numai că cei de aici erau în mărime naturală, și în loc să fie vopsiți în roșu că ai lui, erau de culoare neagră.

De îndată ce Teddy și Zâna Plăpumioară își făcură apariția în această piață, cei doi crainici suflară răsunător în trompete și veniră jos să-i întâmpine.

— Faceți loc, faceți loc pentru marele magician! strigau ei și-i escortară pe el și pe zână, prin mulțime, până în capul scărilor.

Regele Țării de Miazănoapte îl jintui cu privirea, cu ochii lui negri și tăioși, încât lui Teddy i se făcu frică.

— Tu ești marele magician? îl întrebă regele.

— Da, eu sunt, zise Teddy, înclinându-se.

— Atunci arată-ne și nouă un pic din ceea ce ești în stare și pentru care ți s-a dus vestea, zise regele. Și dacă vei fi în stare s-o faci pe prințesa sa zâmbească, o să primești de la mine orice ai să-ți dorești, fie chiar și jumătate din împărăția mea.

Teddy se înclină din nou, apoi își puse jos cutia fermecată și scoțând de la cingătoare o cheie de fier, o deschise și-i ridică capacul. Înăuntru se afla cercul său de hârtie, exact așa cum îl decupaseră el și cu Hamett, acrobatul și doamna cea frumoasă, clovnul, jonglerul... și toți ceilalți

Cu bagheta-i magică Teddy trasă un cerc pe pământ și apoi, în timp ce toată lumea era cu ochii ațintiți la ceea ce făcea el, îi scoase pe toți din cutie și-i așeză în cercul trasat. Apoi își agită bagheta magică deasupra lor și strigă – Abracadabra!

Toată lumea înălță capul să vadă mai bine, iar regele însuși se ridică în picioare, numai că nu se întâmplă nimic.

— Abracadabra! strigă Teddy din nou.

Tot nimic nu se întâmplă. Se uită în jur la mulțimea de oameni, la soldații cu privirea încruntată și la rege și simți că i se înmoaie picioarele.

— Abracadabra! strigă el pentru a treia oară, lovind

pământul cu bagheta-i magică.

Atunci se petrecu o minune. Cercul pe care-l trasase el cu bagheta începu să se mărească, exact la fel cum se întâmplă cu cercurile ce apar după ce arunci o piatră în apă. Acum se transformase într-o adevărată arenă de circ, iar cercul lui de hârtie se transformase într-unul adevărat. Clovnul mergea de colo colo, cu mâinile în buzunare, făcând giumbușlucuri. *Jonglerul* îi trase o scatoalcă. Caii erau unul alb ca laptele și celălalt negru ca smoala și mergeau la galop, în ritmul muzicii și toată lumea aplauda de mama focului.

Minunat, minunat! exclamă și regele.

Era însă ceva și mai minunat de atât. În timp ce calul negru galopa de jur-împrejur, Teddy se duse repede la el și sări în spatele lui, ușor ca o pană și călări, cu roba-i neagră, tivită cu caractere albe, fluturându-i în aer. Apoi din mers, își descheie mantia și o scoase de pe el, rămânând îmbrăcat în alb și argintiu, iar bagheta-i magică se transformase într-o cravașa mică de argint.

Apoi făcu o săritură în aer, un salt mortal, se așeză la loc pe cal, în timp ce muzica cânta din ce în ce mai tare.

Teddy făcu turul arenei, călărind când cu spatele, când cu fața, când ridicat, când stând într-un singur picior, când cu picioarele în aer, sprijinindu-se-n mâini. Apoi sări-n sus și trase un fluierat răsunător. La acel semnal, își făcu apariția în ring calul alb ce galopa în același pas cu cel negru iar

Teddy călărea ridicat, cu câte un picior pus pe fiecare din ei. Călărea din ce în ce mai repede, strigând *hopla!* și chiar și regele îl aplaudă. Făcu turul arenei de două ori și a treia oară își ridică cravașa-i micuță în aer și strigă *sus! sus!*

La aceste cuvinte, armăsarii lui săriră din ring și urcară treptele până pe podiumul unde se aflau regele și prințesa. Acolo Teddy o prinse pe prințesa Aurelia de mână și-i zise:

— Am venit să te salvez!

Și până să apuce regele să spună ceva sau să facă vreo mișcare, el o săltă pe prințesă în șaua calului alb, și pleacă în goană de acolo.

Atunci regele se ridică în picioare strigând:

— Opriți-i!

Soldații stăteau nemișcați, dar la strigătul regelui porniră în urmărirea fugarilor, numai că Teddy își ridică-n aer *cravașa*

— *Abracadabra! Dibidibidiii! Ce ați fost mai înainte, Tot asta veți fi!*

La aceste cuvinte soldații se transformară în soldați de jucărie și arătau ca... erau ei oare chiar soldățeii lui de lemn? Și prințesa! Nu era ea oare păpușa pe care o uitase Harriett cu o seară înainte la el și pe care el și-o pusese lângă genunchi, ca să urmărească spectacolul? Iar străzile erau numai de mătase în alb și negru?

*

Iată-l înapoi în camera lui, cu soldățeii lui de lemn și circul de hârtie. Iată și pătrățelul de mătase cu cartea aflată sub el și Zâna Plăpumioară stând pe genunchii lui.

— Oh, zână, exclamă Teddy, dar ce s-a întâmplat cu noi? Am fugit de acolo? Dar n-aș fi vrut să plecăm din poveste așa de curând!

— Sigur că ai scăpat de acolo, îi zise zâna. Cum să mai poată regele să te oprească, după ce i-ai prefăcut soldații în soldați de lemn?

— Și cu tine ce s-a întâmplat? întrebă Teddy.

— A, am luat scufia clovnului, zise zâna pentru că era fermecată și puteam să-mi îndeplinesc orice dorință și am ajuns înaintea ta și a prințesei la curtea regelui Barbă Albă.

Teddy se gândi o clipă apoi trase un oftat adânc.

— Ce mi-ar fi plăcut să fi avut un cal adevărat de circ, spuse el. Să fi putut călări de jur-împrejur și să se uite toată lumea la mine și să mă aclame. Dar prințesa ce a zis când a văzut că am salvat-o?

— Ah! Nu cumva e mama ta pe hol? Trebuie să plec.

Bietele mele oase! Ditamai dealul trebuie să tot urc și să tot cobor! Oh, doamne, doamne!

Capitolul 5. La capătul Polului Nord

— Au răsărit brândușele-n grădină, zise mama lui Teddy, care stătea și se uita afară pe fereastră. Ia ascultă numai mierla aceea! Mă simt de parcă a și venit primăvara atunci când aud mierlele cântând.

Teddy era încă în pat. Uneori i se părea că stătuse toată viața lui în camera tapisată cu pânză de India, sub plapuma matlasată și că un alt băiat cu numele lui, se ducea la școală și chiuia și se juca cu băieții pe stradă.

— Mi-ar plăcea să pot ieși și eu afară așa cum era înainte, zise el.

— Și mie, îi zise mama lui. Dar nu-i nimic dragul meu. Doctorul spune că nu peste mult timp o să poți ieși din nou, iar în după amiaza asta o să ne jucăm noi vreun joc drăguț, pe care să-l poți juca din pat. Ce ai vrea mai mult?

Dar înainte să apuce Teddy să răspundă, ea adăugă:

— Oh, doamne! Iată că vine încoace mătușa Maria. Mătușa Maria locuia la capătul celălalt al satului și venea de regulă odată la două săptămâni să-și petreacă după amiaza cu mama lui Teddy. Își aducea întotdeauna ceva de tricotat în geantă și își mai aducea și o bonetă albă, pe care și-o punea în fața oglinzii, după ce și-o scotea pe cea cu care venise.

Lui Teddy îi plăcea s-o vadă venind la ei, își mișca așa de repede andrelele și-i mai spunea și poezii pe deasupra:

era un arcaș ce trăgea în bielele broaște

A *era un măcelar*

Cu un dulău

Căruia-i plăcea să tot caște

Și când se plictisea să stea cu ea și cu mama lui, putea să se ducă afară să se joace. Numai că de această dată era cu totul diferit de cum fusese până atunci. Se simțea încă slăbit după boală și după ce ea-i spusese toate poeziile pe care le știa, se plictisi s-o tot audă vorbind de soția vărului George și de reumatismul doamnei Appleby.

Mama lui observă că devenise agitat și că se îmbujorase la față, așa că o rugă pe mătușa Maria să se ducă în camera ei să-i arate niște pânză pe care tocmai o cumpărase.

După ce plecară ele, Teddy stătu o vreme bucurându-se de liniștea din cameră, dar apoi i se păru că era totuși prea multă liniște, iar ceasul ticăia așa de tare și de ciudat. Tare i-ar mai fi plăcut lui ca mătușa Maria să plece și să se întoarcă mama lui la el. Se simțea așa de singur și se plictisise de cărțile lui.

Stătea întins pe spate și își ridică genunchii, apoi dincolo de ei nu mai putu zări decât partea de sus a ferestrei, vârfurile pinilor și cerul încă albastru de afară.

— Oh doamne, doamne! zise Zâna Plăpumioară chiar din spatele movilitei făcute de genunchii lui. Parcă azi e mai abruptă ca niciodată. O să mai ajung vreodată sus în vârf?

După un minut îi zări făptura-i micuță stând pe genunchii lui, ca o figură întunecată și cu toiagul din mână precum o linie fină, neagră.

— Oh, dragă Zână Plăpumioară! exclamă Teddy. Poveștile tale nu mă plictisesc așa cum mă plictisesc cele ale mătușii Maria.

Zâna dădu din cap.

— Credeam că poveștile ei sunt dintre cele mai plăcute, zise ea.

— Sunt ele așa, dar îmi plac mai mult când nu-s bolnav iar ale tale-mi plac mai mult când sunt. Pe lângă asta, pe ale ei doar le aud, pe când pe ale tale le pot vedea. Zâna zâmbi.

— Ei bine, atunci, de data asta ce pătrat ai să alegi? zise ea.

— Cred că mi-ar plăcea acela, zise Teddy, arătând înspre un pătrat bordat cu dantelă ce făcea ape ape, având nuanțe de la alb la verde marin.

— A asta-i o poveste cam lungă, zise zâna.

— Oh, te rog, arată-mi-o! o imploră Teddy.

— Bine, zise zâna. Uită-te la el în timp ce am să număr. Apoi începu să numere și o auzi ținând-o tot așa până ajunsese la patruzeci și nouă.

*

Teddy plutea pe un bloc de gheață, pe uriașa mare de smarald de la Pol. Zâna Plăpumioară era și ea cu el, și de jur-împrejurul lor erau blocuri mari de gheață plutitoare. Aerul era rece, însă lui Teddyi plăcea cu atât mai mult din cauza asta, pentru că de această dată el era un spiriduș al gheții. Era îmbrăcat din cap până-n picioare, într-un costum ce strălucea și sclipea ca și cum ar fi fost țesut din fire de gheață, iar la cingătoare avea un cuțit ce strălucea ca un țurture de gheață. Ceva continua să i se bălângăne și să-l gâdile pe frunte și când dădu cu mâna să vadă ce era, realiză că era moțul de la scufia lui lungă.

Tot mergând așa, zăreau din când în când câte o morsa cu niște colți mari, ce stătea pe câte un bloc de gheață sau vreo focă cu ochi blânzi. La un moment dat apărură niște creaturi mici și ciudate, ce semănau cu piticii, cu ochi bulbucăți și păr buclat și se prinseră de blocul lor de gheață, strâmbându-se la Teddy. Dar de îndată ce o văzură pe Zâna plăpumioară se speriară și scoțând niște strigăte ciudate, s-au făcut nevăzuți.

— Ce erau ființele acelea? întrebă Teddy.

— Erau spiridușii răi ai mării, zise zâna. Sunt niște creaturi tare obraznice și nesuferite. Ce mi-ar plăcea să-i fac pe toți pachet și să-i trimit la Polul Nord, de-aș putea.

— A, uite, uită-te acolo la ursuleții aceia care se joacă, zise Teddy.

Ajunseseră aproape de țărm și pe un bloc de gheață erau trei urși albi ce se jucau, ca niște copii mici și dolofani. Se urcau pe un delușor de gheață și își dădeau drumul de acolo la vale. De îndată cei văzură pe Teddy și pe zână, începură să strige:

— Tata! Tata! Vino să vezi niște ființe caraghioase care au venit la țărm pe un bloc de gheață!

Într-o clipă, de dincolo de: delușorul acela de gheață

își făcu apariția un urs mare, alb., care venea în fuga mare să vadă ce se întâmpla. Veni până aproape de Teddy mormăind în legea lui:

— *Mor! Mor!* Cine sunteți voi de-ați venit să-mi speriați copilașii?

Dar văzând-o pe zână se rușina și zise:

— Scuzați-mă. Nu știam că e un prieten de-al dumneavoastră.

— Da, e un prieten de-al meu, zise atunci Zâna Plăpumioară. L-am adus să stea o vreme aici. O să ai grijă de el?

— Sigur că da, zise ursul. O să doarmă sub același acoperiș cu noi și, dacă o să vrea, o să și mănânce cu noi. Și am să am grijă de el, ca și de propriii mei pui.

— Foarte bine, zise zâna. Nu uita ce mi-ai spus. Apoi întorcându-se spre Teddy, îi zise să coboare pe țarm.

— Dar nu vii și tu? o întreabă Teddy.

— Nu, zise zâna. Eu nu pot să vin. Dar ursul o să aibă grijă de tine.

Așa că Teddy coborî pe țarm, iar zâna împinse blocul de gheață plutitor și, făcându-i cu mâna, plecă spre larg. Ursul cel bătrân stătu să se uite la ea, până ce dispăru la orizont, apoi se întoarse spre Teddy.

— Acum, spiridușule, urcă-te la mine-n spate și am să te duc la baba mea. Ea o să-ți poarte de grijă, atâta timp cât o să vrea Zâna Plăpumioară să te lase aici.

Cei trei pui de urs dispăruseră, dar după ce ursul cel bătrân îl luă în spinare, îi văzu stând împreună cu mama lor la intrarea în peștera ce le servea drept bârlog. Unul din ei se linge pe lăbuțe, iar ceilalți doi turuiau cât îi ținea gura. Ursoaica cea bătrână părea îngrijorată.

— Ce aud de la Bondocei și Lățilungilă, zise ea. Ce porți în spate?

— Un spiriduș al gheții, mormăi ursul cel bătrân. Zâna Plăpumioară vrea să avem grijă de el o vreme.

Nu te superi, nu-i așa, draga mea?

— Oh, oh! Nu mă supăr eu, dar ce o să-i dăm să

mănânce și cum o să avem grijă de el?

— A, la fel ca și de puii noștri, așa cred, zise ursul cel bătrân. Apoi întorcându-se spre Teddy îi zise: mănânci came, nu-i așa?

— Da, domnule, răspunse Teddy timid.

— Atunci e în regulă, spuse ursul. Hei, băieți, li se adresa el puilor săi, ia luați-l și pe spiridușul ăsta mic să se joace cu voi!

Doi dintre ursuleți, Grăsunica (cea care se linge pe lăbuțe) și Bondocei erau încântați să aibă un nou tovarăș de joacă și-i ziseră că puteau merge să se dea pe derdeluș, dar cel de al treilea, Lățilungilă, mormăia și mârâia de zor, nemulțumit.

— Încă unul la masă, care să ne mănânce nouă mâncarea, zise el. De parcă n-am fi fost și așa destui. Dar se duse și el cu ceilalți să se dea pe derdeluș. După o vreme, zise:

— Știu un derdeluș mult mai bun ca ăsta. E puțin mai încolo. Haideți să vi-l arăt.

— A, cred că acolo am putea da și peste niște spiriduși răi ai gheții, din ăia nesuferiți, nu?

— E, mie nu mi-e frică de ei, zise Lățilungilă. Derdelușul acela e mult mai bun ca ăsta. Haideți.

Așa că cei trei ursuleți împreună cu Teddy se duseră într-acolo. Și era într-adevăr unul **mai** mare și mai alunecos ca primul. Dacă te dădeai pe el, aproape că ajungeai până la țarm.

Se dădură de câteva ori pe gheață, când Bondocei strigă la un moment dat:

— Oh, ia uite! Niște spiriduși răi ai mării se strâmbă la mine!

Și chiar așa era. Acele făpturi miciute, cenușii, cu niște guri ca de pește, se strâmbau în toate felurile și, apoi începură să cânte:

Pui de urs! Pui de urs!

Ia uite la ei, ce mai labe!

Ce mai blană, ce urechi și ce bot!

Morsa cea mare o să vină și-o să-i pape de tot!

Și pe noi n-o să ne doară nici măcar în cot!

Bondocei mormăi la ei, deși era și el speriat, dar Grăsunica începu să plângă. Chiar atunci, unul dintre omuleți aruncă cu o bucată de gheață în ei și-o lovi pe Grăsunica peste lăbuțe. Era așa de rotofeie, încât se rostogoli de nu se mai putea opri. Bondocei veni la ea și, după ce-o văzu că se ridică, au luat-o la fugă spre casă, cât îi țineau picioarele, urmați de Lățilungilă și de Teddy.

În timp ce alergau, Teddy observă că Lățilungilă tremura tot și, la început, se gândi că tremura de frică, dar mai apoi văzu că se prăpădea de râs.

— De ce râzi, îl întrebă el, dar nu primi niciun răspuns. Ursulețul mârâi la el și-i arătă colții. Când ajunseră acasă, mama lor îi certă, auzind că se duseseră așa de aproape de apă, și le zise că era vremea de culcare. Tata Urs urma să se ducă la vânătoare a doua zi și să-i ia și pe ursuleți cu el, așa că trebuiau să se odihnească bine. Mama Ursoaică le dădu, fiecăruia din ei, câte o porție de carne de focă apoi se duse în peștera unde stăteau.

— Oh, Grăsunico, zise Lățilungilă, ia uită-te în spate, nu vezi cumva vreun spiriduș al mării?

Grăsunica întoarse capul și se uită, dar nu era nimic. Când, ce să vezi, Lățilungilă îi furase bucata ei de carne. Atunci Grăsunica începu să urle:

— Aau, Lățilungilă mi-a furat carnea! Chiar așa a făcut, au!

Mama ursoaică și tata urs veniră în grabă.

— Pui obraznic, îi zise mama ursoaică lui Lățilungilă și dădu să-l tragă de ureche. Însă el se strecură, iute ca o zvârlugă, în spatele lui Bondocei, și mama ursoaică îl trase pe el de ureche, în loc să-l tragă pe Lățilungilă.

Așa că acum Bondocei se puse și el pe urlat, cât îi țineau puterile, ținându-i isonul Grăsunicii.

— Au! Auu! urla el.

— Ei, gata, nu mai plângeți. O să vă dau la amândoi câte o bucată de carne în plus, le zise mama ursoaică.

Așa că ei încetară să mai plângă și mâncară cu poftă. Apoi se duseră la culcare și adormiră pe loc. Teddy însă nu putu să adoarmă. Se uita în tavan și se gândea cât de ciudat era că se afla acolo. Tocmai atunci o auzi pe mama ursoaică zicând:

— Ești treaz, tată urs?

— Da sunt, îi răspunse ursul. Ce vrei? Ursoaica oftă.

— Nu știi ce se întâmplă, zise ea, dar așa un pui ca Lățilungilă eu n-am mai văzut până acum. E tare obraznic și răutăcios din cale afară, de-i face să plângă pe fratele și pe sora lui tot timpul.

— Ar trebui să-i mai tragi câte o labă, zise ursul.

— Asta ar fi bine, zise ursoaica. Dar de fiecare dată când încerc să-l mai altoiesc, se strecoară cu atâta iuțeală și îi împinge pe frații lui în față și-n loc să-l lovesc pe el, îi lovesc pe ei. Așa l-am tras acum de ureche pe Bondocei, din greșeală, în loc să-l trag pe el.

Ursul mormăi și apoi tăcură ceva vreme, dar ursoaica reîncepu să vorbească, încet de tot.

— Știi, tată urs, uneori mă întreb dacă Lățilungilă e cu adevărat puiul meu. Dar cum nici să număr nu mă prea pricep, n-am cum să aflu. Dacă ar fi fost doar un ursuleț și o *ursulică*, ar mai fi fost ce ar mai fi fost., dar așa.

— Păi, cred că nu-i așa greu, zise ursul. Hai să vedem, unu e Bondocei, una e Grăsunica și mai e și Bondocei. Și acum cât fac cu totul?

— Oh, dragă! zise ursoaica. Nu mă mai întreba. Deja simt cum mi se învârtă capul.

— Atunci mai bine culcă-te, draga mea, zise el. Altminteri o să te doară așa de tare capul mâine, pentru că gândești prea mult.

— Da, zise ursoaica, oftând. Așa e. Chiar cred că gândesc prea mult, dar n-am ce face. Așa eram de mică. Așa-s eu făcută. Noapte bună.

— Noapte bună, zise ursul și se culcară amândoi. Numai Teddy nu putea să adoarmă. Bondocei se tot înghesuia în el și-i sforăia la ureche. Teddy îl împinse el o

dată sau de două ori, dar nu-i folosi la nimic. La un moment dat îi trase un ghiont, încât ursulețul încetă să mai sforăie, dar după un timp o luă de la capăt.

Teddy realizează că nu era numai el singurul treaz. Lățilungilă, care dormea lângă Grăsunica, începu să se foiască și apoi se ridică în capul oaselor. Se uită la ceilalți, care dormeau și apoi se duse tiptil până la gura peșterii. Ursoaica mormăi mai tare-n somn, la un moment dat și atunci Lățilungilă rămase nemișcat, trăgând cu urechea, dar ea nu se trezi.

Teddy se întreba ce avea de gând Lățilungilă să facă, așa că atunci când îl văzu ieșind afară, se strecură tiptil după el, curios. Îl văzu îndepărtându-se încet și se ținu cât putu după el. O ținu tot așa până ce ajunsese aproape de el și atunci văzu că puiul de urs se opri lângă un pârliaș cu apă și se uitase înapoi, să se asigure că nu era urmărit. Nu-l văzu pe Teddy, pentru că el se ascunsese iute după un bloc de gheață.

Lățilungilă se întoarse cu spatele și trase un strigăt ascuțit, ce părea a fi un semnal. Trase o clipă cu urechea, dar era liniște deplină. Se auzea doar gheața unduindu-se și pârlind și scârțâind, în depărtare. Mai trase un strigăt și de data aceasta primi drept răspuns un alt strigăt. Și încă unul, apoi încă unul. Lățilungilă se ridică și începu să dea din labă. Și Teddy observă că apa era plină de spiriduși ai mării, cel puțin vreo zece sau doisprezece.

Înotară până la locul unde se afla Lățilungilă și ieșind din apă, îl salutară în felul lor, ținând și dându-se pe gheață în jurul lui, trăgându-l de blăniță și de gheruțe. Acum că Teddy îi vedea mai de aproape, văzu că erau îngrozitor de urâți, cu ochi bulbucăți și piele aspră, ca și cum ar fi avut solzi de pește. Stăteau toți pe marginea gheții și din când în când câte unul din ei se scufunda în apă și apoi venea înapoi, ud tot și lucind, și se așeza iar pe gheață, în rând cu ceilalți. Vorbeau toți deodată și aveau niște voci așa de răgușite de-ți zgâriau urechile, încât Teddy nici nu înțelese ce ziceau la început. În cele din

urmă înțelese că-l întrebau pe Lățilungilă despre el, de unde și cum venise acolo.

— O să vă spun cum a venit, zise Lățilungilă și toți spiridușii se opriră să-l asculte. Lățilungilă tăcu și el o clipă, apoi zise încet și grav: Zâna Plăpumioară l-a adus.

Spiridușii traseră un strigăt strident, câțiva dintre ei se scufundară în apă și nu-și mai făcură apariția timp de câteva clipe. Și când reapărură, fețele lor erau încrețite de îngrijorare.

Se urcară iar pe gheață și statură așa, uitându-se-n gol, fără să zică nimic. Apoi unul din ei spuse cu un glas tremurat:

— Dar n-am făcut mai nimic, doar i-am speriat un pic pe ceilalți pui de urs.

— Dar atunci când ați lovit-o pe *ursulica* cea grăsună cu o bucată de gheață, de ați dat-o jos, atunci ce-a fost? întrebă Lățilungilă, în bătaie de joc.

— Scritchyl a făcut asta, au strigat ei în cor. Nu noi. Scritchyl a făcut-o.

Spiridușul cu acest nume și care nu scosese o vorbă, tăcu mîlc în continuare. Se uită la ceilalți lung cu ochii lui bulbucăți și apoi se aruncă în apă și dispăru pentru totdeauna. Toți ceilalți se uitară după el, fără să spună nimic. Apoi unul din ei zise cuprins de teamă:

— E rău de tine, Lățilungilă, nu-i așa? Numai gândește-te un pic ce ai făcut.

— Puah, ce-mi pasă mie, zise Lățilungilă, prefăcându-se că nu-i era teamă. O s-o dreg eu.

— Cum? îl întrebară spiridușii în cor.

— Atunci ascultați aici, zise Lățilungilă. Măine ursul și ursoaica se duc la vânătoare și noi, puii, o să-i însoțim. Cred că spiridușul ăsta adus de zână o să meargă și el cu noi și când o să ne oprim să ne odihnim, o să-l fac să ne îndepărtăm de ceilalți și o să-l aduc pe malul apei. Voi să veniți pe sub gheață și să spargeți bucata pe care o să stea el și apoi să-l duceți departe de tot, până spre Sud, până se topește.

— Da, da, chiar așa o să facem, strigară spiridușii, sărind și țipând. Apoi se întoarseră înspre urs. Haide să ne jucăm un pic în apă înainte să te întorci acasă.

— Bine, zise Lățilungilă, și își scoase blana de urs, de parcă ar fi fost o haină, și iată că, de fapt, el nu era nimic altceva decât un spiriduș rău al mării, care se îmbrăcase în blana aceea, dându-se drept un pui de urs.

Și se scufundă în apă împreună cu ceilalți și începură să se stropască cu apă și să chiuie și să se tragă unul pe altul, până ce se îndepărtară binișor.

— Nu prea cred eu c-ai să mă duci tu de nas pe mine, își zise Teddy.

Se furișă încet până acolo unde se afla blana de urs pe gheață și luându-și cuțitașul, tăie o fâșie lungă de pe spatele ei. Și apoi plecă repede de acolo, înainte să se întoarcă spiridușii și se duse la peștera urșilor și târându-se înăuntru, se întinse la loc între puii care dormeau.

Ursuleții începuseră deja să se foiască și Mama ursoaică căsca și se întindea, când se întoarse Lățilungilă și se strecură înăuntru.

— Ei, dar unde mi-ai fost, zise ursoaica.

— N-am fost nicăieri, zise Lățilungilă. Mi s-a părut că am auzit un leu de mare mugind și m-am dus până afară să văd.

— Ei, acum nu mai are niciun rost să te culci la loc, zise ursul cel bătrân, pentru că azi avem de făcut un drum lung și e vremea să pornim chiar acum.

Zicând acestea, ieși încet din peșteră, urmat de ursoaică și se uită în jur. Ieșiră și puii, clipind, somnoroși încă.

— Oh, mamă, zise atunci Bondocei. Ia uită-te la spatele lui Lățilungilă!

— Dar ce-i cu el? întrebă ursoaica.

— Nu-i nimic, mormăi Lățilungilă, întorcându-și capul și încercând să vadă.

— Ba da, ia uite acolo! zise Grăsunica. Blana lui Lățilungilă e tăiată la spate!

— Vai vai, dar ce-i asta, zise Tata urs. Se duse încet și se uită la spinarea lui Lătilungilă și apoi fără să spună o vorbă începu să rupă și să tragă de blana de urs, până ce i-o dădu jos pe toată și spiridușul apăru așa cum era el, tremurând tot de frică și clipind la ei, cu gura deschisă ca un pește.

— Oh, doamne, doamne! exclamă și Mama ursoaică, făcându-se mai albă ca oricând. Dar el nu-i puiul meu deloc și se așază jos și începu să plângă și să se vaite.

Dar Tata Urs mormăi și ridicându-se pe picioarele; din spate îi trase spiridușului o labă de-l dădu de-a dura pe gheață. Se luă după el, dar spiridușul fugi cât îl țineau picioarele spre apă și ursul se ținu tot așa după el, mai dându-i câte o labă de-l făcea să zboare cât colo, dar în cele din urmă acesta apucă să se arunce în apă și să scape. Probabil că l-a durut scâfârlia mult timp după aceea, oricum.

Când se întoarse înapoi ursul mormăia de mama focului, supărat nevoie mare.

— Ei, cred căi ultima oară când spiridușii ăștia răi au încercat să-și râdă de noi. Haide, e vremea să mergem la vânătoare.

Dar ursoaica dădu din cap. Nu făcuse nimic altceva de când văzuse că puiul ei era de fapt un spiriduș, decât să geamă și să se legene încolo și-ncoace.

— N-aș mai putea merge, dragă, zise ea. Chiar n-aș mai putea. Tremur toată numai gândindu-mă cum se mai juca spiridușul ăla îngrozitor cu puii noștri în fiecare zi și eu nici măcar n-am avut habar de asta.

— Atunci o să mă duc doar eu, zise ursul artăgos, și am să-i las pe copii cu tine. Dar tu poți merge cu mine, îi zise el lui Teddy. O să te duc în spate dacă vrei, și poate c-ai să apuci să mă vezi prinzând vreo morsă tânără. Cred că tu i-ai sfâșiat blana la spate, de vreme ce ai fost adus de zână.

— Da, domnule, eu am fost, zise Teddy timid. Dar mă tem că n-am să pot merge cu dumneavoastră, mă tem că o

să mă întorc... pentru că... Și urșii, câmpul de gheață, apa verde toate începură să se înceteșeze până dispărură.

Auzi ca prin vis vocile puilor de urs:

— Hei, nu pleca! Pentru că ajunseseră să prindă drag de el.

Apoi vocile lor se stinseră. Iar el era iarăși în camera sa, cu Zâna Plăpumioară cocoțată pe genunchi și cu un buchet de ghiocei în vasul de lângă pal: Ușa se deschise și mama lui stătea ținând mâna pe clanță și vorbea cu Hannah care era afară. Și în acel moment Zâna Plăpumioară se făcu nevăzută.

Capitolul 6. Inelul cu rubin

În ziua următoare, în ciuda promisiunilor doctorului, lui Teddy nu i se îngădui să iasă din pat.

Era o zi tare urâtă, cu un aer așa de rece, ce numai de primăvară nu era. Vântul bătea în ferestre, iar Hannah făcuse un foc așa de mare de duduia.

Teddy nu era foarte dezamăgit că nu i se îngăduise să iasă din pat, pentru că venise Harriett la el cu cutia ei de acuarele și s-au apucat să coloreze pozele din niște reviste vechi, aduse de mama lui.

Patul era plin de foi.

După o vreme mama lui îi lăsă singuri și se duse-n bucătărie să facă o prăjitură.

— Aș fi vrut să-mi fi pus șorțul cel bun pe deasupra, zise Harriett, pentru că așa aș fi putut rămâne și la cină, dacă ai fi vrut.

— Dar de ce să nu poți sta oricum? o întrebă Teddy.

— Oh, nu pot, zise Harriett. Trebuie să mă duc la cursurile de dans imediat după cină și trebuie să port șorțul cu volane brodate.

— Harriett, de ce nu te duci până acasă să-l iei și pe urmă probabil că am putea lua masa amândoi aici, sus. Nu ți-ar plăcea?

— Ba da, dar poate că mătușa Alice n-ar vrea să stau.

— Ba vrea, zise Teddy. Știu eu că vrea, pentru că mi-a zis că-i pare așa de bine c-ai venit să-mi ții de urât.

— Bine, o să mă duc acasă și o s-o întreb pe mama. Nu știi dacă o să mă lase.

— N-ai să lipsești mult, nu-i așa?

— Nu, promise Harriett. Apoi își puse jacheta și pălăria și fugi jos.

Teddy continuă să picteze de unul singur o vreme, dar apoi i se păru că Harriet întârzia prea mult. O strigă la un moment dat pe mama lui, dar ea veni doar până-n capul scărilor și-i zise că nu putea urca chiar atunci la el. Apoi Teddy începu să se gândească la Zâna Plăpumioară și la poveștile ei de până atunci. Se întrebă dacă urma să vină să-l vadă și-n acea zi. Venea doar de fiecare dată când era el singur și acum era chiar nespus de singur, așa simțea.

— Ei bine, zise o voce subțirică de dincolo de movilița făcută de plapumă, azi nu mai e chiar așa de abruptă. Și asta-i o adevărată ușurare. Iată pe micuța zână făcându-și apariția pe genunchii lui, cu scufia ei cafenie, cu mantia ei cafenie și cu toate catrafusele ei obișnuite. Se așeză ținându-și lucrurile în mână și dădu din cap, zâmbindu-i:

— Bună dimineața, zise ea.

— Bună dimineața, zise Teddy.

— Zână dragă, mă întrebam dacă nu ți-ar plăcea să-mi țin picioarele-n jos și atunci n-ai mai avea de urcat deloc.

— A, nu, zise zâna. Îmi place să mă aflu la înălțime și să mă pot uita de sus în jur, doar că uneori mi-e mai greu cu urcușul. Acum ce-ai zice de o poveste? Ai vrea să vezi una pe ziua de azi?

— Oh, da, strigă Teddy. Sigur caș vrea.

— Atunci ce pătrat vrei să-ți alegi? Grăbește-te, căci n-am prea mult timp la dispoziție.

— Cred că o să-l aleg pe cel roșu, zise Teddy.

— Foarte bine, zise zâna și începu să numere.

În timp ce ea număra, pătratul roșu se tot lăți și începu să strălucească, până când Teddy avu impresia că era învăluit tot într-un abur roșu, strălucitor. De acolo, continuă s-o audă pe zână numărând, și pe lângă vocea ei,

mai auzea, încet dar din ce în ce mai distinct un câine cline, ce-i amintea un pic de ticăitul ceasului de pe șemineu, numai că era mai metalic.

— Patruzeci și nouă, zise zâna, bătând din palme.

Și acum acel sunet răsună tare și-i limpede în urechile lui Teddy. Era zgomotul făcut de ciocan pe nicovală.

Când Teddy se uită în jurul său, văzu că se afla pe un drum de-a lungul unui munte și din loc în loc erau niște deschizături, ca un fel de intrări ale unor peșteri și de acolo se auzea acel zgomot neîncetat și ieșea un abur roșu, ce umplea tot văzduhul. Lui Teddy i se păru așa de cunoscut și avea sentimentul că-l mai văzuse.

Intrând în prima peșteră și aruncând o privire înăuntru, văzu că în inima muntelui era plin de ateliere de fierărie, despărțite de arcade de piatră. În fiecare atelier de fierărie erau pitici, îmbrăcați în haine de piele, ce băteau fierul încins cu ciocanele pe nicovale.

Cum stătea Teddy așa și se uita înăuntru, era atât de înalt, încât atingea cu creștetul bolta. Purta o mantie lungă, roșie și sub ea avea o robă strânsă cu o cingătoare bătută toată în rubine ce strălucea. Iar la mână purta un inel cu rubin. Piatra inelului ce era întors, era așa de strălucitoare, încât lumina i se răsfrângea printre degete, așa că-și acoperi mâna cu mantia, astfel încât să nu-l vadă piticii, pentru că încă nu era momentul ca ei să știe că el era regele Inimăde Foc.

După o vreme fierul, pe care-l băteau cu ciocanele trebui să fie iarăși încins în foc, apoi piticii se întoarseră și se uitară la Teddy.

— Bună ziua, le zise el.

— Bună ziua, răspunseră ei, uitându-se fix la el.

— Ce faceți aici? îi întrebă Teddy.

— O verigă, răspunseră piticii.

— O verigă? Pentru ce?

— Pentru un lanț, răspunseră piticii.

Și cum fierul se încinsese, îl scoaseră iar din foc și-l

puseră pe nicovale. Cling-cling! Boc!

— Poc! Se auzeau ciocanele lor. Teddy îi privi o vreme cum lucrau apoi se duse în atelierul următor. Și acolo se petrecea același lucru: o mulțime de pitici băteau de zor cu ciocanele pe nicovale, de parcă de asta ar fi depins însăși viața lor.

— Bună ziua, le zise Teddy, de îndată ce ei făcură o pauză, așteptând să se încingă iar fierul.

— Bună ziua, răspunseră piticii.

— Ce faceți aici? îi întrebă Teddy.

— O verigă, îi răspunseră piticii.

— Pentru ce? îi întrebă iar Teddy.

— Pentru un lanț, îi răspunseră piticii și se apucară iar de lucru.

Teddy se duse și vizită toate forjele acelea și-n fiecare din ele văzu piticii ce băteau de zor la verigile lor. Când ajunse în ultimul atelier de fierărie piticii tocmai terminaseră de făcut o verigă, și după ce o aruncară într-un butoi cu apă, de acolo se înălță un abur așa de gros, încât aproape că-i învălui cu totul. Erau așa de ocupați, încât nici nu-i dădură vreun pic de atenție lui Teddy, când el începu să vorbească.

— Grăbiți-vă, grăbiți-vă! strigau ei unii la alții. E deja târziu și ea o să vină cât de curând încoace.

Piticii luară în grabă veriga din apă și o puseră iar pe nicovală, apoi se dădură toți un pas în spate.

În acea clipă toate zgomotele încetară în toate atelierele de fierărie iar piticii păreau să aștepte cu răsuflarea tăiată să se întâmple ceva.

Deodată, în tăcerea aceea Teddy auzi un clinchet ușor, de parcă niște țurțuri de gheață s-ar fi lovit unii de alții și văzu o femeie înveșmântată toată în alb, care intră în atelierul de fierărie. Rochiai strălucea în mii de culori, exact așa cum strălucesc țurțurii de gheață când se află-n lumina soarelui și cum lumina focului pâlpâia ici și colo, rochia arăta de parcă luase foc. Păru-i era negru întunecat și pe cap purta o coroană.

Se duse la nicovala care se afla colo în atelier și puse mâna pe ea. Era prea departe de Teddy ca el să poată vedea ce făcea, dar se auzi un clinchet, de parcă ceva s-ar fi rupt și piticii din apropierea ei, scoaseră un vaiet lung. Apoi trecu la nicovala următoare și tot așa, la toate rând pe rând și la fiecare în parte se oprea și atingea veriga ce era așezată pe ea și de fiecare dată se auzea un clinchet iar piticii scoteau câte un vaiet lung.

În cele din urmă ajunse la atelierul de fierărie unde se afla Teddy, dar el se ascunse în spatele arcadei de piatră, astfel ca ea să nu-l vadă. Ducându-se spre nicovală, își întinse degetu-i alb și-l așeză pe veriga făcută de pitici și de îndată ce-o atinse, fierul se făcu bucăți, scoțând un clinchet.

Piticii scoaseră un vaiet încet, dar femeia cu coroană pe cap, pocni din palme și bătu din picior, mânioasă.

— Nătărăilor! Nătărăilor! strigă ea. N-ați făcut nici măcar o singură verigă care să nu se facă bucăți la prima atingere. Dar tot o să faceți voi lanțul, chiar de-ar fi să vă scot sufletele de tot pentru asta.

Apoi la fel de mânioasă, până ce fața ei frumoasă ajunse să se întunece de tot și fără a le arunca vreo privire bieților pitici ce tremurau, plecă de acolo și dusă a fost.

Piticul care ținea cleștii, se șterse cu brațul de sudoare pe frunte.

— Haideți să ne apucăm iar de lucru, pentru că trebuie să o luăm de la început.

— Dar spuneți-mi și mie, ce mai înseamnă și asta și cine mai e și femeia asta cu coroană pe cap, care vine și vă rupe verigile cu o singură atingere, imediat ce le terminați?

— Ah, asta-i o poveste lungă și tristă, zise piticul ce ținea-n mână cleștii.

— Da, e o poveste lungă și tristă, repetară în cor și ceilalți. Spune-i-o tu, Leatherkin, ziseră ei.

— Ei bine, zise Leatherkin, așezându-se pe o piatră din apropiere, iată care-i povestea. Muntele acesta face

parte dintr-un lanț de munți ce se numesc Munții de Foc, pentru că roca lor e atât de roșie și pentru că sunt plini de forje. Noi, piticii, trăiam fericiți aici pentru că regele nostru Inimăde Foc era așa de bogat și de puternic, încât nimeni nu îndrăznea să se războiască cu noi și trăiam în pace, făcând ceea ce ne plăcea.

Regele Inimăde Foc însă nu era chiar așa de mulțumit, pentru că dorea să vadă lumea, așa că într-o bună zi plecă într-o călătorie, fără să știe cineva încotro se îndrepta, lăsându-și țara în grija fratelui său vitreg.

În timp ce el era plecat, Regina Gheții veni cu toți lăncierii ei albi, atacă țara și o cuceră. Apoi pe noi ne-a pus la lucru, pentru că știa că nicăieri în lume nu mai erau alți fierari mai pricepuți ca noi, piticii din țara regelui Inimăde Foc și n-o să ne lase în pace, până nu-i facem un lanț vrăjit, cu care să poată pune stăpânire pe tot ce există.

Din acest motiv lucrăm toți pentru a face verigile, și dacă am reuși să facem una măcar, care să reziste la atingerea ei, am mai avea speranțe că am fi în stare să terminăm odată și odată și lanțul, dar până acum n-am putut face nici măcar o singură verigă, pentru că toate se rup, la cea mai mică atingere a ei.

Dar acum trebuie să ne apucăm de lucru, pentru că n-avem prea mult timp pentru ceea ce avem noi de făcut.

— Așteptați o clipă, zise Teddy. A? vrea să încerc și eu să fac lanțul acela. Îmi dați un ciocan și mă lăsați să încerc?

— Nu, nu, ziseră piticii, dând din cap. N-avem timp de pierdut cu așa ceva.

— Uite, zise Teddy, scoțându-și cingătoarea cu rubine și arătându-le-o. O să v-o dau, dacă mă lăsați să încerc.

Piticilor le sticliră ochii, luară cingătoarea și se îngrămădiră toți să se uite la ea și s-o atingă, pentru că nu mai văzuseră niciodată niște rubine așa de minunate, nici măcar acolo, în inima pământului. Și în cele din urmă îi spuseră lui Teddy că erau gata să-i împrumute ciocanele lor pentru scurtă vreme, în schimbul acelei cingători cu

rubine.

— Dar ce-ai să faci tu cu ele, îi ziseră ei. Nu vezi ce mâini albe și delicate ai, nu zdravene cum le avem noi.

— Nu-i nimic, zise Teddy. Uneori mâinile albe și delicate pot face treaba pe care altele n-o pot face. Și, în timp ce vorbea, luă în mână unul din ciocane.

— Ce ai să folosești la lucru? îl întrebară piticii.

— O, orice, zise Teddy. Chiar dacă-i doar un cui vechi, e bun pentru a ne apuca de treabă.

Piticii râseră și luând de jos un cui vechi, i-l puseră pe nicovală.

Apoi Teddy ridică ciocanul, iar rubinul inelului ce-l purta la mână începu să radieze așa de tare, până ce i se încinse mâna, iar brațul îi deveni așa de puternic, încât ciocanul era ușor ca un fulg în mâna lui. În timp ce bătea cuiul cu ciocanul, începu să cânte și i se păru că până și focul îi ținea isonul, încetisor, sunetul făcut de el semănând cu vocea Zânei Plăpumioară.

Bat cu ciocanul cioc! boc! și acum și-n celălalt loc!

focul să ardă de zor să suflăm în foaie, să lucrăm cu spor!

Bate bine, ciocanule bun!

Bate tare și iute, acum!

Ca lanțul să gătăm!

Zalele să-mbinăm!

Cling Clang!

Lanțul să terminăm!

Zăpada s-o topim

Și gheața la fel. Pentru că ce făurim E în sfârșit gata.

Nu mai e altul ca el!

Și zicând aceste cuvinte, Teddy puse jos ciocanul și ridică lanțul pe care-l făcuse, care era așa de subțire cât un fir de păr și ușor ca fulgul, dar în același timp așa de rezistent, încât nimic pe lume nu l-ar fi putut rupe.

Piticii săriră în față, strigând și luară lanțul în mâinile lor încovoiate.

— Minunat! Minunat! strigară ei. Acesta-i într-adevăr

lanțul fermecat pe care încercăm de atâta amar de ani să-l facem. Dar cine ești tu, minunatul străin, pentru că niciun fierar de pe fața pământului n-ar fi în stare să facă ceea ce ai făcut tu.

Atunci, fără să scoată o vorbă, Teddy ridică brațul și le arată inelul cu rubin de la mână iar ei, văzându-l strigară copleșiți de bucurie negrăită:

— E însuși regele Inimăde Foc, care s-a întors să conducă țara!

Apoi veniră în fugă toți piticii, chiar și cei aflați în atelierele mai îndepărtate, și se îngrădăriră la intrarea din atelierul unde se afla Teddy și când văzură cu ochii lor că era într-adevăr chiar regele Inimăde Foc, strigară și săriră-n sus și își aruncară în aer scufiile.

După ce se mai liniștiră, Teddy le spuse să-l conducă la Regina Gheții. Și ei îl duseră departe, dincolo de munte, unde se afla un castel uriaș, de gheață, roșiatic la culoare, din cauza aurorei boreale ce-l ilumina.

Pătrunseră în holul cel mare, unde se aflau șirurile de Lăncieri albi și când aceștia încercară să-i oprească, le spuseră că-i duceau Reginei lanțul fermecat care pe toate le leagă, aducându-le în stăpânirea ei, așa că aceștia îi lăsară să treacă, dar Teddy își ținu inelul ascuns sub mantie.

În cele din urmă ajunseră și-n sala cea mare a palatului, unde Regina stătea pe un tron de gheață și când îi văzu așa de numeroși, se ridică imediat în picioare.

— Mi l-ați adus? Mi l-ați adus? strigă ea, cuprinsă de nerăbdare. Mi-ați adus lanțul fermecat?

— Da, răspunseră cu voce tare piticii în cor. L-am adus. Apoi rămaseră pe loc iar Teddy înainta până la treptele tronului.

— Unde este, zise Regina și își întinse mâinile.

— Aici este, zise Teddy. Și îl scoase încet de sub mantia sa, apoi brusc îl aruncă peste ea. Ia-l acum! zise el.

Zadarnic se zbătu și strigă Regina. Cu cât se zbătea mai tare, cu atât mai mult se strângea lanțul în jurul ei,

pentru că era într-adevăr unul fermecat. În cele din urmă rămase nemișcată, gâfâind.

— Cine ești tu? întrebă ea.

Atunci Teddy ridică brațul și-i arată inelul cu rubin.

— Sunt regele Inimăde Foc, strigă el. Și acum, revino la înfățișarea ta adevărată, vrăjitoare afurisită ce ești!

La aceste cuvinte Regina scoase un strigăt ce se preschimbă într-un croncănit iar ea se transformă într-un corb mare și negru, care-și întinse aripile și zbură pe deasupra lor, afară pe fereastră, până dispăru cu totul.

Apoi Teddy se întoarse și ieși din marea sală de gheață, trecu prin hol, urmat în tăcere de pitici. În timp ce trecea, lăncierii încercară să pună mâna pe el, dar de îndată ce zăreau inelul cu rubin, rămâneau ca împietriți, fiecare în poziția în care se afla, unii cu lăncile ridicate, alții cu brațele întinse, alții cu gura căscată, prefăcându-se toți în stane de gheață.

Când Teddy și piticii ajunseră iarăși pe drumul de munte, se întoarseră și se uitară înspre castel.

Bătea un vânticel cald iar aurora boreală dispăruse. Castelul începu să se topească pe loc, cu toate turnurile și crenelurile sale. Totul era învăluit într-o lumină caldă, roșie, ce semăna cu cea a soarelui ce răsare.

— Și acum, majestatea voastră mergeți la castelul vostru? ziseră piticii.

— Da, răspunse Teddy. Merg.

*

— Repede! Repede! strigă Zâna. Plăpumioară. E timpul să ne întoarcem!

Teddy se trezi din nou acasă la el, în camera sa cu mobila tapisată cu pânză înflorată, eu focul ce dogorea în cămin și cu ceasul ce ticăia neîntrerupt, tic tac!

— Trebuie să plec! zise zâna, grăbită. O aud pe verișoara ta deschizând și trântind ușa de la intrare.

— Oh, așteaptă! strigă Teddy. Nu vrei să aștepți să te vadă și ea?

Dar zâna dispăruse deja dincolo de movilița făcută de

plapumă. Tot ceea ce mai putea zări era vârful scufiei ei. Până ce dispăru și el. Ușa se dădu în lături și Harriett intră în fugă, aducând cu ea o pală de aer proaspăt de afară. Obrajii îi erau îmbujorați și era tare drăguță cu șorțulețul ei brodat și cu panglicile roz.

Capitolul 7. Copiii curcubeului

Era duminică după amiază și era liniște deplină.

Lui Teddy i se îngăduise să se ridice din pat în acea zi, pentru prima dată de când se îmbolnăvisese. Mama lui îi puse cămășuța albastră, pe care i-o făcuse, și-l duse cu scaunul cu roțile la fereastră. Și făcu totul într-un mod așa de caraghios, încât Teddy râse în hohote. Apoi rămase uitându-se pe geam și urmări cu privirea puii de jos, din curte și oamenii ce treceau pe stradă.

Mama lui Teddy se duse la biserică, dar tatăl său rămase acasă și-i spuse povești și îi desenă cu creionul albastru, pe un carnetel, pe regele David, omorându-l pe Goliath și pe Daniel în bârlogul leilor. Apoi îi desenă casa de la țară unde el, cu mama și cu Teddy urmau să stea pentru o vreme, o casă cu un hambar, cu cai, vaci și porci și cu un porci, și cu un ponei, pe care Teddy putea să-l călărească, când se întorcea de la școală.

Dimineața se scurse pe nesimțite, încât băiețelul fu surprins când mama lui se întoarse de la biserică și zise că era vremea prânzului.

Se uită și ea la desenele făcute de tatăl lui și zâmbi, când Teddy îi povesti despre ele. Iar apoi se apucă să discute cu tatăl său lucruri serioase. Îi zise că se oprise în drumul ei pe la doamna McFinney și că se întrebase dacă ar fi putut face ceva pentru fetița ei infirmă, de mila căreia i se rupea sufletul.

Iar tatăl lui îi zise că fetița ar fi trebuit dusă la spital și că, dacă ar fi dus-o, el era sigur că s-ar fi făcut bine. Iar mama îi zise că și ea credea același lucru. Dar și că cineva vorbise cu micuța Ellen și o speriase, așa că acum plângea de fiecare dată când se aducea vorba de spital, iar mama ei n-ar fi trimis-o acolo, împotriva voinței ei.

Apoi mama lui Teddy adăugă că fetei trebuie să-i fi fost tare urât, stând așa singură toată ziua, în timp ce mama ei era plecată la lucru, fără prea multe lucruri care să o înveselească.

— Mama, zise Teddy, n-aș putea să-i împrumut micuței Ellen unele din cărțile mele pentru a-i trece mai ușor timpul, unele din cele pe care le-am avut eu când eram bolnav? Pentru că, știi, acum m-am făcut bine și nu mai am nevoie de ele.

— Asta-i o idee foarte bună, zise mama lui, părând încântată. Poți alege pe cele pe care vrei să i le dai și poate că tata o să i le ducă când se duce să-și facă plimbarea de după amiază.

— Bine, zise Teddy, cuprins de efuziune. Cred c-o să-i dau *AU Baba* și *Robinson Crusoe* și poate și *Micuța Bucle Aurii*.

Mama lui aduse cărțile, le făcu frumos pachet, le legă cu sfoară și când tocmai terminaseră se auzi de undeva de afară un zornăit de porțelan și intră Hannah cu masa de prânz a lui Teddy și cu o portocală mare, pe care i-o trimisese mătușa Paulina.

După prânz, mama îl făcu pe Teddy să se întindă în pat, să se odihnească un pic. Trase storurile venețiene, așa că-n cameră era semiîntuneric, apoi mama și tata plecară și-l lăsară singur.

Teddy stătu așa pentru un timp, care lui i se păru cam lung. În casă era liniște deplină, iar soarele după amiezii strălucea dincolo de zăbrelele obloanelor, înăuntru strecurându-se firicele de lumină aurie.

Teddy începu să se întrebe unde era mama lui și de ce nu se întorsese, pentru că i se păru că stătuse singur toată după amiaza, deși nu fusese chiar așa cum își închipuia el.

La un moment dat auzi pe cineva fredonând vesel în spatele movilitei făcute de plapumă și de îndată ce auzi asta, fu sigur că sosise Zâna Plăpumioară.

Și în câteva clipe aceasta își făcu apariția sus și se

uită la el de acolo, zâmbindu-i mulțumită.

— Oh, zână dragă, știam eu că ești tu! exclamă Teddy.

— Chiar așa? zise zâna, așezându-se pe genunchii lui. Și apoi ce ți-ai zis: *Am să văd altă poveste!*

— Oh, da! zise Teddy. Sper să-mi arăți una.

— Atunci cred că asta ar trebui să fac, zise zâna. Și ce pătrat o să-ți alegi de data asta?

— E unul acolo, lângă tine, zise Teddy, și are aproape toate culorile, ca un curcubeu. Îmi arăți povestea lui?

— Da, zise zâna. O să ți-o arăt. Nu-ți lua ochii de pe el. Apoi începu să numere.

— Patruzeci și nouă! strigă ea.

*

Teddy și micuța Ellen McFinney alergau ținându-se de mână, deasupra unui curcubeu ce se întindea pe cerul strălucitor, ca un pod. Norii de deasupra lor, străluceau precum opalul și hăt, departe de tot era lumea verde, cu râuri scânteietoare și căsuțe care nu erau mai mari decât cojile de nucă.

— Nu-i așa că alergăm repede de tot? zise Teddy. Cred că-i mai repede decât expresul. Tu ce: părere ai, Ellen?

— Eu știu un mod de a merge și mai repede de atât, zise fetița.

— Da?

— Da. Dă-mi drumul la mână și am să-ți arăt.

Își desprinsese mâna dintr-a lui, și se întinse încet în aer, de parcă s-ar fi aflat pe o pernă, apoi își împinse puțin picioarele și pluti așa de lin și de repede, încât Teddy cu greu reuși să țină pasul cu ea.

— Oh, Ellen, strigă el, mă înveți și pe mine să fac asta?

— Da, o să te învăț, zise Ellen.

Se ridică și-i arătă lui Teddy cum să respire adânc de tot și apoi să se împingă înainte, apoi el văzu că se descurca binișor, și luând-o de mână pe Ellen, plutiră

împreună.

Deodată lui Teddy îi trecu ceva prin minte și strigă:

— Dar, Ellen, eu credeam că ești infirmă!

— Așa și sunt, zise fetița.

— Dar poți alerga și pluti.

— Da, știu, dar asta-i pentru că visez.

— A, nu, Ellen, nu se poate să visezi, zise Teddy, pentru că sunt și eu aici.

— Ei bine, nu știu atunci, zise Ellen. Dar cred că visez, pentru că am visat deseori așa ceva.

Teddy se gândi câteva clipe la acel lucru, dar nu-i plăcea să știe că se afla într-un vis și atât.

După ceva vreme îi zise:

— Ellen, nu știi că dacă ești infirmă, trebuie să te duci la spital? Mămica așa zice și tăticul la fel. Chipul fetiței căpătă o expresie mai puțin plăcută

— Asta-i tot ce știi tu, strigă ea. Dar n-ai să mă vezi ducându-mă la spital. Am auzit de o fetiță care s-a dus la spital și...

Fu întreruptă de un hohot de râs și uitându-se la Teddy, văzu că ei ajunseseră, plutind, în mijlocul unui grup de copilași, care alergau de-a lungul curcubeului. Erau toți nespun de drăgălași, cu fețe luminoase și picioarușele goale, dar nu prea semănau cu copiii pe care-i văzuse Teddy până atunci.

Fiecare din copii avea în mână câte un buchet cu flori minunat de frumoase, cum Teddy nici măcar în vis nu văzuse vreodată. Unele din ele se mișcau pe tulpinile lor, deschizându-și și închizându-și petalele ușor, asemeni aripilor de fluturi, altele străluceau precum nestematele și altele păreau să se schimbe și să zvâcnească, de parcă în interiorul lor s-ar fi aflat o viață ascunsă.

Ellen, care se oprise din plutit, îl prinse pe Teddy de haină și se trase înapoi, rușinoasă, văzându-i pe acei copii, dar Teddy i se adresă celui aflat cel mai aproape de el.

— De unde aveți florile? întrebă el.

— Din grădina de la celălalt capăt al curcubeului,

zise copilul, zâmbindu-i.

— Îmi dai și mie una?

— Oh, nu, nu pot! spuse copilul, uitându-se la el cu ochi mari. Sunt pentru altcineva.

— Pentru cine sunt?

— Poți veni să vezi.

— Oh, hai să ne întoarcem înapoi, îi zise atunci Ellen lui Teddy. Dar Teddy îi spuse:

— Nu! Nu! Hai să mergem cu ei, să vedem unde se duc.

Așa că Ellen îl urmă, fără tragere de inimă și se alăturară celorlalți copii, care mergeau de-a lungul curcubeului.

Copiii aceia ciudați păreau foarte fericiți, râdeau și sporovăiau încet, cu glasurile lor cristaline, deși Teddy nu înțelegea tot timpul ce-și spuneau. Cel mai bine-l înțelegea pe băiețelul cu care intrase în vorbă la început. Teddy îl întrebă din nou încotro se duceau și de această dată băiețelul, care părea să fie căpitanul celorlalți, îi zise că se ducea jos, pe pământ. Îi spuse că în fiecare săptămână aveau câte o zi de sărbătoare și atunci traversau curcubeul și le duceau copiilor de pe pământ flori de-ale lor.

— Dar despre ce copii vorbești? îl întreba Teddy curios.

— Oh, o să vezi tu, îi răspunse băiețelul, râzând. Apoi începu să vorbească cu ceilalți și Teddy nu mai putu să înțeleagă nimic.

Nu după mult timp Teddy zări capătul curcubeului și unde dădea acesta. Era o fereastră a unei case galbene, pătrate, ce se afla dincolo de un zid înalt, în mijlocul unei pajiști.

— Oh, doamne! Dar nu avem cum să-i dăm de capăt deloc, exclamă Teddy. Și apoi văzu că acei copii treceau dincolo de fereastră iar el și Ellen se țineau după ei.

— Unde suntem? întrebă Ellen, uitându-se-n jurul ei, pe jumătate speriată și pe jumătate curioasă.

— Habar n-am, zise Teddy. Îmi pare cunoscut, dar nu

știu.

Se aflau într-o cameră mare și curată și acolo erau aliniată lângă perete șiruri de pătuțuri albe iar în fiecare din acele paturi stătea câte un copil. Unii din ei domneau, dar erau și mulți treji. Toți însă erau palizi și slabi. Lângă unele din acele pătuțuri stăteau oameni mari, care le arătau copiilor cărți sau poze și uneori le și citeau.

Copiii curcubeului pășiră încet printre rândurile de paturi, dar ceea ce era cel mai ciudat, era că nimeni nu le dădea niciun fel de atenție, nici nu se uitau la ei măcar, de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo și, în cele din urmă lui Teddy îi trecu prin minte că nu puteau fi văzuți.

Copiii aceia ciudați se mai opreau din când în când să netezească câte o pernă sau să mângâie pe obraz sau pe mâna, pe câte unul din copiii de pe pământ.

Câte unul din ei se oprea în dreptul vreunui pat și își lăsa acolo buchetul de flori pe pernă. Atunci copilul din pat își întorcea capul și zâmbea, chiar și când era adormit, iar fața-i strălucea de o bucurie neștiută. Întreaga încăpere păru să se umple de mireasma, florilor iar Teddy se întrebă de ce nimeni nu dădea vreo atenție aceluia lucru.

În cele din urmă veniră lângă patul unui copil care dormea adânc. Iar lângă el se afla o femeie, care-i făcea vânt, să-l răcorească. Deodată deschise ochii și se uită drept la copiii curcubeului.

Atunci Teddy își dădu seama că el îi văzuse.

Stătu uitându-se așa o clipă apoi zâmbi și încercă să facă un semn cu mâna, așa slăbit cum era.

— Ce este, dragul meu? întrebă femeia, aplecându-se deasupra lui.

Dar el nu-i dădu nicio atenție, pentru că se uita ținută la copiii curcubeului.

— Oh, ne vede! Ne vede! exclamară aceștia, bătând veseli din palme. O să vină de-a lungul curcubeului cât de curând.

Apoi copiii curcubeului se adunară toți lângă acel pat și începură să vorbească cu băiețelul de acolo, dar Teddy

nu înțelese nimic din ceea ce-și ziceau. Băiețelul din pat însă părea să se înțeleagă cu ei și le zâmbi, încercând să dea din cap.

— Vino cât de curând! Vino cât de curând! strigară copiii străini, făcându-i celuiilalt cu mâna, în timp ce plecau. Iar copilul îi urmări cu privirea, ca și cum ar fi fost nerăbdător să-i urmeze.

Teddy și Ellen continuară să meargă împreună cu copiii curcubeului și după ce ajunseră din nou pe podul făcut de acesta, sus deasupra pământului, se treziră iarăși singuri. Ceilalți copii se făcuseră nevăzuți.

Ellen rămase nemișcată și respiră adânc.

— Oh, a fost drăguț, nu-i așa? spuse ea oftând. Mă întreb unde am fost.

— Eu știu unde am fost! strigă Teddy dintr-odată. Mi-am adus aminte, pentru că am văzut o poză într-unul din ziarele lui tăticul. Am fost într-un spital, Ellen!

— Un spital! exclamă fetița.

— Da, un spital.

Ellen nu mai scoase nicio vorbă un timp, dar în cele din urmă respiră iar adânc.

— Ei bine, dacă așa-i la spital, nu m-ar deranja să mă duc și eu într-un asemenea loc, zise ea".

Curcubeul dispăruse iar Teddy se afla iarăși sprijinit de spătarul mare al patului, cu plapuma de mătase trasă pe genunchi, iar Zâna plăpumioară era încă cocoțată acolo. Teddy se uită la ea tăcut un timp. Apoi, în cele din urmă zise:

— Zână, asta a fost tot o poveste adevărată ca și celelalte?

— De unde aș putea eu să știu? zise zâna. Arăt eu drept cineva care să știe mai mult despre copiii curcubeului? Mai bine întreab-o pe Ellen McFinney. Poate ea o să fie în stare să-ți spună.

— Ei bine, am s-o întreb, zise Teddy. Vreau să spun, am s-o întreb, de îndată ce mă fac bine. Nici nu trebui să aștepte prea mult, pentru că, chiar în ziua următoare

mama lui îi spuse că micuța Ellen fusese de acord să fie dusă la spital și probabil că atunci când urma s-o revadă, ar fi putut să meargă și să alerge aproape la fel ca ceilalți copii.

Capitolul 8. Visul Harriettei

Teddy îi spusese mamei lui să o roage pe Haniett să vină să se joace cu el, după școală, dar să nu-i spună că acum se sculase din pat. Așa că atunci când fetița veni la el, fu tare surprinsă.

— A, Teddy, te-ai făcut bine, nu-i așa? exclamă ea.

— Da, acum m-am făcut bine, zise Teddy. Și mămica zice că putem să mâncăm amândoi câte o prăjiturică și că ne lasă să facem baloane de săpun. Ți-ar plăcea să facem baloane de săpun, Harriett?

— Da, așa cred, zise Harriett.

Așa că mama lui le făcu un vas plin de spumă, le aduse două paie și copiii se jucară împreună destul de multă vreme, fiind tare fericiți așa. Uneori făceau baloane și încercau să le sufle până-n tavan, alteori își uneau paiele, astfel încât baloanele lor să se contopească, formând unul și mai mare.

În cele din urmă au pus vasul pe un scaun și stând în genunchi lângă el, și-au introdus paiele în el și au tot suflat așa, până ce au înălțat un adevărat castel format din baloane de săpun, care îi făcu să se umple de spumă pe nas.

Teddy se simți puțin cam obosit și cam melancolic mai apoi, așa că mama lui strânse tot de acolo și le citi povești din cartea *Fraților Grimm*.

După aceea Harriett spuse că trebuia să se ducă acasă. Se făcuse într-adevăr vremea mesei, așa că mama lui Teddy o ajută să-și pună pălăriuța și haina și o sărută de rămas bun.

După masă Teddy deveni nespus de obosit. Simțea nevoia să se ducă în pat, și de îndată ce ajunsese în el, adormi.

Când se trezi, era singur. Afară se cam întunecase,

dar mama lui aprinsese o lampă, în spatele perdelei. La lumina ei palidă, Teddy o zări pe Zâna Plăpumioară, cu scufia ei cafenie, făcându-și apariția sus, deasupra plăpumioarei, și o auzi oftând:

— Oh, doamne, doamne!

— Oh, zână dragă! exclamă el, înainte ca ea să ajungă sus de tot. Mă bucur așa de tare că ai venit, pentru că nu știu când o să se întoarcă mama. Nu-mi arăți o poveste?

— Imediat! Imediat! zise zâna. De îndată ce mă odihnesc un pic.

Teddy se temea că mama lui ar fi putut intra în orice clipă și atunci când zâna îi zise că era gata și că-și putea alege un pătrat, el se și grăbi să i-l arate pe cel gri, argintiu. Apoi zâna începu să numere.

— Patruzeci și nouă! strigă ea.

*

Teddy mergea pe un drum lin, lung și cenușiu. În jurul lui era o ceață argintie, de parcă ar fi mers prin văzduh, și drumul părea să nu se mai sfârșească

Știa că undeva în spate se afla casa lui și că el se îndrepta spre un loc anume dar nu știa bine spre ce anume se îndrepta.

În cele din urmă ajunse la marginea unui lac mare, argintiu, la fel de strălucitor ca oglinda. Lângă el, o pasăre mică cenușie ciripea: cip-cirip! cip-cirip!

Era așa de aproape de el, încât avu impresia că ar fi putut s-o prindă, doar dintr-o singură mișcare. Așa că desfăcu palma, și-o apropie de ea, și cum pasărea nu se mișcă, ci doar continuă să ciripească, făcu o mișcare iute, și o prinse. Pentru o clipă avu impresia că o simțea, printre degetele lui, cu penele-i mătăsoase și calde, apoi auzi vocea Zânei Plăpumioară, care striga:

— Ai grijă! Ai grijă! îmi șifonezi mantia!

Teddy îi dădu drumul pasării, tresărind ca ars, și iată că nu era, de fapt, nicio pasăre, ci însăși zâna, care stătea și își netezea mantia, încruntată.

— Oh, nu știam că erai tu. Credeam că-i o pasăre! strigă Teddy.

— O pasăre! exclamă zâna. Arăt eu ca o pasăre? Teddy se gândi că așa arăta, pentru că avea nasul lung și subțire, iar ochii ei semănau cu cei ai unei vrăbii, dar nu vru să-i spună asta. Așa că tot ceea ce-i spuse fu:

— Mă întreb de ce am venit aici? Pentru că acum știa că acolo trebuia să ajungă.

— Cred că ai venit să vezi cum trec visele, zise Zâna plăpumioară. Și eu fac asta adesea.

— Cum trec visele! zise Teddy. Nu înțeleg ce vrei să zici.

— Vezi castelul acela din depărtare? întrebă zâna, arătând cu mâna, dincolo de lac. Teddy se uită bine de tot și după câteva clipe văzu prin ceață, un castel mare, cenușiu, cu turle și creneluri întunecoase.

— Cred că da, zise el.

— Ei bine, acolo sălășluiesc visele și în fiecare seară vin până aici, traversând lacul și apoi se duc la oamenii care dorm și eu vin de regulă să le văd cum trec. Uite! Uite, tocmai trece unul.

O barcă micuță, ușoară și transparentă, aluneca prin ceață. În ea stătea o figură cenușie și în timp ce traversă insula se întoarce cu fața! a ei și le făcu cu mâna. Apoi, încet, mai trecură încă două bărci și apoi încă una.

— A! Știi visul acela! exclamă Teddy. L-am visat și eu odată!

După o mică pauză, visele începură să treacă pe acolo așa de repede, încât Teddy le pierdu șirul.

În cele din urmă, una din bărci ieși în evidență, mai mult ca celelalte și ajunse până acolo unde stătea Teddy, alunecând ușor pe mal și din ea sări un vis mic și urât, cu un aer bizar, cu ochi holbați și mâini și picioare mari. De îndată ce ajunse pe țărm, făcu o tumbă și pocni din degete.

— Cine ești tu? întrebă Teddy curios.

— Oh, sunt doar un vis și atât, zise mica făptură.

— Și de ce ai venit aici? întrebă Teddy. Eu nu dorm.

— Știu, zise visul. Dar nu la tine veneam. Mă duc la o fetiță pe nume Harriett.

— A! O cunosc! exclamă Teddy. E verișoara mea! Dar de ce te duci la ea? Nu ești un vis frumos.

— Știu că nu-s un vis frumos, răspunse visul. Dar tocmai de-asta mă și duc la ea. Trebuia să viseze ceva frumos în seara asta, dar a mâncat prea multă prăjitură cu prune înainte de culcare, așa că mă duc eu la ea, în locul celuilalt.

— Și cum era celălalt? întrebă Teddy.

— Uite așa, zise visul, arătând înspre barcă.

Și Teddy văzu o altă figură cenușie acolo. Uitându-se înspre ea, o făcu să iasă din barcă și să vină la ei, încet și abătut. Era tare frumos și în mână avea un buchet mare de baloane de săpun strălucitoare, legate cu niște panglici colorate, așa cum văzuse Teddy baloanele colorate, vândute de italieni, numai că acestea erau doar niște baloane de săpun, care se schimbau la chip în orice clipă, de parcă ar fi fost vii.

În timp ce celălalt vis se îndrepta spre ei, visul cel urât se încruntă și îi făcu semn cu mâna, zicând: – Du-te de aici! Du-te de aici! strigă el. N-are niciun rost să te ții așa după mine. Tu n-ai să ajungi să fii visat de nimeni în seara asta.

— Cred că ar trebui să mă lași să merg și eu cu tine la ea, zise visul cel frumos, cu tristețe. Ea nu știa că n-ar fi trebuit să mănânce atâtea prăjituri cu prune.

— Ba n-ar trebui deloc să te las, zise visul cel urât. N-o să mă viseze decât pe mine și am să am grijă să-i apar cât mai urât cu putință. Uite așa am să fac. Și visul cel nesuferit își puse mâinile în colțul buzelor și trase de ele, apoi își micșoră ochii, așa cum văzuse Teddy că făceau unii băieți. Apoi visul sări în aer și făcu o tumbă. Ho, ho, exclamă el. O să fie o distracție pe cinste. Poți să vii să vezi cum am s-o sperii, dacă vrei, i se adresă el lui Teddy.

Teddy se gândi că era un vis tare nesuferit dar se duse cu el, întrebându-se tot timpul cum ar fi putut face ca

Harriett să viseze visul cel frumos și nu pe celălalt. Și visul cel frumos îi însoți și el, ținându-și buchetul de baloane în mână.

Merseră și tot merseă ei așa până ce ajunseră într-un loc unde pământul era aspru și din loc în loc erau niște găuri negre. Visul cel urât se îndreptă spre una din ele și își plecă urechea spre ea.

— Ce faci acolo? întrebă Teddy.

— Sst! Nu vezi că ascult? zise visul, arțăgos.

În cele din urmă, oprindu-se lângă una din găuri, se întoarse înspre Teddy și dădu din cap.

— Aici e, zise el. Aici locuiește Harriett.

— Cum să locuiască aici! exclamă Teddy, indignat. Verișoara mea nu poate să locuiască într-un asemenea loc! Ea stă într-o casă mare, cu ferestre și uși.

— Ei, oricum ăsta-i hornul ei, zise visul. Și ăsta-i singurul mod de a intra la ea în casă. Dacă vrei să vii, bine, și dacă nu, iarăși bine.

Și visul se așeză pe marginea hornului. Teddy ezită.

— Dacă mă duc pe acolo, cred că o să cad și o să mă rănesc, zise el.

— Pfuii! Ba n-ai să te rănești deloc, dacă mă Ui de mână, zise visul. Eu întotdeauna mă duc pe aici și e cât se poate de ușor.

Așa că Teddy se așeză la marginea hornului, îl luă pe vis de mână și apoi își dădură drumul pe horn în jos. Teddy fu așa de speriat în primele clipe, încât mai că-și pierdu răsuflarea, dar îl ținu strâns de mână pe vis și în scurt timp ajunseră jos, ușor de tot, aterizând chiar în casa mătușii Paulina. Iar visul cel frumos se ținea în continuare după ei.

— Iar acum, începe distracția, zise visul cel urât.

În casă era tare liniște, pentru că toată lumea dormea dusă. Luna strălucea la ferestre, luminând odaia, și dincolo de ușa deschisă a dulapului cu jucării Teddy le putu zări pe toate puse în ordine (chiar așa cum le lăsase Harriett, pentru că ea era o fetiță ordonată) și Harriett era cuibărită-n pătucul ei alb, în camera cealaltă. Lui Teddy îi

părea tare rău că ea urma să viseze ceva așa de urât, încât nici nu se mișcă din loc.

— N-ai s-o sperii prea tare, nu? întrebă el.

— Ba chiar așa am să fac! zise visul cel urât. Am s-o sperii cât o să am chef! Și am s-o fac să și plângă.

— Ba nu, nu trebuie, zise Teddy, fiind gata să plângă. N-am să te las.

— Dar n-ai ce face, zise visul, batjocoritor.

Și deodată lui Teddy îi veni o idee minunată.

— Oricum, nu ești chiar așa de urât, zise el. Harriet are un Hopa-Mitică care e cu mult mai urât ca tine.

— Nu te cred, zise visul.

— Ba da, e chiar așa cum îți spun, zise Teddy. E chiar aici, în dulap.

— Atunci am să-l iau și am să fac în așa fel să arăt ca el.

Și zicând acestea, visul se strecură în dulap și împinse capacul cutiei unde se afla Hopa-Mitică, care sări în sus și arăta teribil, cu fața lui roșie și favoriții albi.

— Hi! hi! ce urât mai e! strigă visul încântat, și așezându-se lângă cutie, începu să ia chipul lui.

Atunci Teddy, pe nesimțite, iute de tot, închise ușa dulapului și învârti cheia în broască, încuindu-l acolo.

— Hei, lasă-mă să ies, lasă-mă să ies! strigă visul, bătând în ușă.

— Ba n-am să te las deloc, strigă Teddy. Poți sta acolo mult și bine, vis urât și nesuferit ce ești, pentru că Harriett o să-l viseze pe cel frumos acum.

Apoi se întoarse înspre visul cel frumos, îl luă de mână și văzu cum chipu-i strălucea asemeni baloanelor de săpun. Se duseră fuga în camera fetei, unde ea se afla întinsă în pătucu-i alb, cu ochii închiși și buclele răsfirate pe pernă. Și când intrară, ea zâmbi în somn.

Visul scutură baloanele de săpun deasupra patului ei, și Harriett surâse iarăși, făcând gropițe.

— Oh, ce frumos! ce frumos! șopti ea, cu ochii închiși. Oh, Teddy nu-i așa că-i frumos?

— Da, e tare frumos, strigă Teddy.

*

— M-ai chemat, dragul meu? întrebă mama lui Teddy, deschizând ușa.

Teddy se afla iarăși în camera sa și tot ce mai apucă să zărească din Zâna Plăpumioară fu scufia ei, dispărând și ea apoi cu totul.

— Oh, mama! Era așa un vis frumos! strigă Teddy.

— Chiar așa, dragul meu? întrebă mama lui. Încearcă să te culci la loc, pentru că e foarte târziu acum și o să poți să-mi povestești mâine despre el. Noapte bună, dragul meu copil.

Capitolul 9. Jos, în gaura de șoarece

În ziua următoare lui Teddy i se dădu voie să iasă din pat și se duse cu mama lui în camera de cusut, unde avea micuța lui măsuță cu jucăriile așezate pe ea, și se jucă acolo mai mult timp.

După amiază, Harriett trecu pe acolo și Teddy, imediat ce o văzu, se gândi la Zâna Plăpumioară și la povestea ei și strigă:

— Oh, Harriett! Știu ce ai visat azi-noapte.

— Ce am visat? întrebă Harriett.

— Ai visat baloane de săpun și m-ai visat și pe mine. Nu-i așa?

— De unde știi că asta am visat? întrebă Harriett. Atunci Teddy îi povesti cum stătuse el acolo lângă lac și văzuse visele care treceau și cum îl închisese pe visul cel urât în dulapul cu jucării. Harriett îl ascultă cu mare interes.

— Nu-i așa că a fost un vis frumos? exclamă ea, când termină el de povestit.

— Vis, zise Teddy. Dar n-a fost vis, Haniett. Asta a fost povestea pe care mi-a arătat-o mie Zâna Plăpumioară. Nu știi că ai visat baloane de săpun?

Haniett tăcu o clipă, cugetând, apoi îi zise:

— Canarul meu a zburat din colivie în dimineața asta.

— Cine i-a dat drumul? zise Teddy, curios. Tu?

Harriett avu o ezitare.

— Ei, nu tocmai, zise ea. Cred că am uitat să închid ușița coliviei, după ce am făcut curat înăuntru. Apoi adăugă în grabă: Dar mama a atârnat colivia afară la fereastră și zice că poate se întoarce înapoi, dacă nu l-o fi prins cineva.

Teddy vru să afle mai multe despre canar, dar Harriett îi zise că trebuia să plece, așa că rămase singur să se joace cu jucăriile lui.

După cină, mama lui se duse în oraș să-i cumpere un cadou verișoarei lui, Harriett, pentru că a doua zi era ziua ei de naștere. Teddy ar fi vrut să-i cumpere niște bile, dar mama lui se gândi că poate găsea ceva mai frumos de atât, care să-i placă mai mult fetei. Urma să se ducă și să vadă ce găsea.

Înainte să plece, îl făcu pe Teddy să se ducă în pat și-l acoperi cu plăpumioara de mătase, ca să se odihnească. Apoi îl sărută și-i spuse să încerce să doarmă un pic, promițându-i să se întoarcă în scurt timp.

După ce plecă ea, Teddy dormi bine o vreme. Apoi se trezi și întorcându-se pe spate, ridică genunchii sub plapumă, uitându-se pe fereastră și întrebându-se când urma să se întoarcă mama lui acasă și ce-o să aducă.

— Nu dormi, nu-i așa, se auzi o voce subțirică de pe genunchii lui.

— Oh, Zână Plăpumioara, ce mă bucur că ai venit, exclamă Teddy. Pentru că mama s-a dus în oraș și începusem să mă simt așa de singur.

Micuța făptură cu mantia și scufia ei cafenie, stătea cocoțată în vârful movilitei făcute de plapumă și în timp ce Teddy îi vorbea, se uită la el, zâmbind.

— Cred că vrei altă poveste, zise ea.

— Oh, îmi mai arăți una? exclamă Teddy. Ce bine mi-ar părea, pentru că nu știu când se întoarce mama acasă.

— Foarte bine, zise zâna. Poate că apuc să-ți arăt una înainte ca ea să se întoarcă. Ce pătrat să fie de această dată?

— Păi au fost atâtea până acum, și cel roșu, și cel galben, și cel verde și câte și mai câte. Mă întreb dacă cel maro de colo are și el povestea lui.

— Nu trebuie decât să-l alegi pe el și ai să vezi, zise zâna.

Așa că Teddy îl alese pe acela și zâna începu să numere.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, număra ea și tot așa până ce ajunse la patruzeci și nouă. * - Ah, cât e de amuzant! strigă Teddy.

Nu se afla nicăieri în altă parte decât pe scara ușii din spate a casei și stătea acolo de parcă nici măcar nu s-ar fi aflat într-o poveste. Apoi poarta din spate se deschise și pe ea intră o bătrânică ofilită, înveșmântată într-o mantie cafenie și cu o scufie cafenie pe cap.

— Zână Plăpumioară! exclamă Teddy. Dar când aceasta ridică capul și se uită la el, văzu că nu era deloc Zâna Plăpumioară, ci o italiancă bătrână, cu un coș sub braț.

— Vrei să cumperi ceva, băiețașule? zise ea.

— Nu pot, zise Teddy. N-am niciun ban, numai ce e depus la bancă pe numele meu, dar am s-o rog pe Hannah și poate c-o să-mi dea ea.

Și zicând acestea fugi spre bucătărie. Ceasul ticăia pe perete și odaia mirosea a pâine proaspătă scoasă din cuptor, dar nu era nimeni înăuntru. Teddy deschise cealaltă ușă și strigă:

— Hannah! Hannah!

Dar nu primi niciun răspuns. Totul părea ciudat de liniștit.

— Probabil că a ieșit, își zise Teddy.

Când se întoarse la ușa de la intrare, italianca cea bătrână își pusese coșul jos și se așezase pe scară. Nu păru deloc surprinsă când auzi că el nu găsisese pe nimeni în casă.

— N-ai găsit pe nimeni și nici n-ai vreun ban, zise ea. Atunci uite ce am să fac. Bagă mâna în coș și îți dau ceea

ce găsești acolo. E, cum se zice... cadou din partea mea.

— Chiar așa? strigă Teddy.

— Da, zise bătrâna, zâmbind. Și zâmbetul ei semăna tare mult cu cel al Zânei Plăpumioară.

Teddy băgă mâna în coș și nimeri peste ceva tare și rece. Trase tare și iată ce era, o lopățică de fier.

— Mai ia ceva, zise bătrâna.

Teddy ezită puțin, dar uitându-se la ea, văzu că-l invita să facă exact acel lucru, așa că băgă iar mâna în coș și scoase și o cheie mare de fier.

— Acum mai încearcă încă o dată, zise bătrânica.

Și a treia oară nimeri peste o cursă de șoareci, cu niște cașcaval pus drept momeală.

— Dar ce să fac eu cu ele? întrebă el.

— Le păstrezi, zise bătrâna italiancă. Și ai să vezi că o să ai nevoie de ele cândva.

Apoi se ridică și acoperindu-și coșul cu mantia, își luă catrafusele în cealaltă mână și plecă.

Teddy băgă cheia în buzunar și ținând în mână lopățica și cursa de șoareci, se duse să-i deschidă.

Rămase uitându-se după ea, în timp ce se îndepărta pe drum, lucrurile ei lovindu-se de pietre și scoțând un sunet ascuțit, boca! boc! Din spate semăna foarte bine cu Zâna plăpumioară.

În timp ce se întorcea, legănând lopățica din mână, observă o gaură de șoarece chiar în spatele burlanului și se gândi că ar fi fost distractiv să sape acolo. Așa că lăsă cursa de șoareci jos și se apucă de săpat cu lopățica.

Pământul din acel loc se rupea în bucăți mari și văzu că era așa de ușor să sape încât în scurt timp făcu o gaură destul de mare.

Apoi observă că în interior era un șir de trepte de piatră ce duceau sub pământ.

— Hai că-i tare distractiv. Mă întreb unde duc!

Și luându-și lopățica sub braț și cursa de șoareci în mână, păși în interior și începu să coboare scările. Și coborî el ce coborî până ce ajunse la o ușă de fier care era

încuiată. Teddy o încercă și bătu în ea, dar nu primi niciun răspuns. Ascultă cu urechea lipită de ea, dar nu auzi nimic și tocmai când era gata să se întoarcă înapoi, își aduse aminte de cheia pe care i-o dăduse bătrânica.

Scoase afară din buzunar și o băgă în broasca ușii și văzu că se potrivea perfect. O întoarse în broască, ușa se deschise și păși dincolo de ea.

Înăuntru se afla o peșteră, exact ca aceea în care visase el să trăiască, cu o masă imensă și un scaun, niște butoiașe vechi și o grămadă de gunoi într-un colț. Pe fiecare perete al peșterii era câte o ușă bătută-n cuie de fier.

— O să mă duc să văd unde dau ușile astea, își zise Teddy, lăsându-și lopățica și cursa de șoareci pe unul din butoiașe.

Ajungând la prima ușă și punând mâna pe clanță auzi pe cineva cântând de partea cealaltă a. ușii, așa de dulce și de cristalin ca o păsărică. Și iată ce cânta:

Iarba crește în câmp și-n luncă. Norii-s albi și vântul bate.

Afară-n lume-s câte încă

De văzut. Dacă aș fi-n libertate.

Aripile-mi erau tari și strălucitoare

Mi-am curățat penele și am tras o cântare Unde-i eroul care să mă poată salva și să-mi redea libertatea mea?

Cântecul încetă și Teddy deschise ușa. Și dincolo de ea se afla o încăpere asemănătoare celei dinainte, numai că în aceasta se afla și un cămin și lângă el stătea o fată.

Imediat ce Teddy deschise ușa, ea întoarse capul și, când îl văzu, sări în picioare, scoțând un strigăt de bucurie bătând din palme.

— Oh! exclamă ea. Ai venit să mă salvezi?

— Dar cine ești tu? o întrebă Teddy, mirat.

Era tare frumoasă. Ochii îi erau negri și scânteietori ca niște mărgele, păru-i strălucitor părea ca de aur și purta o mantie lungă din pene aurii, pe umeri.

— Sunt Avis, zâna pășărilor.

— Și cum ai ajuns aici? o întrebă Teddy.

Atunci fata îi povesti că locuise într-un palat de aur, unde mânca din vase de cristal și se îmbăia în fiecare zi într-o cadă de marmură, și nu avea nimic altceva de făcut toată ziua decât să se dea în leagănul ei de aur și să cânte. Dar după un timp se plictisi făcând numai asta și începu să se întrebe cum putea să arate lumea de afară. Și într-o zi soarele strălucea așa de tare și aerul era așa de plăcut, încât plecă de acasă în lumea mare.

Ceea ce văzu avu farmecul său până ce ajunse să obosească și se așeză pe o piatră să se odihnească. Atunci un tâlhar mare și cenușiu a venit și a furat-o și a dus-o în coliba lui. Și o ținea prizonieră acolo, în ciuda tuturor lacrimilor și rugămintelor ei. Și era obligată să aibă grijă de casa lui.

El ieșea în fiecare zi și o lăsa singură și când se întorcea, venea încărcat de aur sau mâncare de furat.

— Dar de ce nu fugi? o întrebă Teddy. Eu așa aș face.

— Dar nu pot! zise fata. Pentru că de fiecare dată când tâlharul ăsta, care mai e și vrăjitor pe deasupra, iese, încuie ușa bine și eu n-am cheie s-o deschui.

Atunci Teddy îi zise că avea el cheie să deschui ușa și că era gata s-o salveze.

Fata se bucură nespus, dar îi zise că trebuiau să se grăbească, pentru că era vremea ca tâlharul să se întoarcă. Așa că-și strânse mantia, Teddy o luă de mână și fugiră spre ușă.

Dar nici nu ajunseră ei în cealaltă cameră, când Teddy auzi un zgomot care făcea să răsunе pereții.

— Vai! Vai! strigă fata, dându-se înapoi și începând să-și frângă mâinile. E prea târziu. Vine tâlharul și nu mai avem nicio scăpare.

Nici nu zise bine aceste cuvinte că înăuntru intră tâlharul vrăjitor. Purta o pălărie mare, moale pe care și-o trăsese pe față, avea un nas lung cafeniu și niște ochi mici, negri. Mustața îi era ca înfiptă furculiță și căra un sac

mare în spate.

Aruncă sacul din spinare și se uită urât la Teddy, de sub pălărie.

— Cine a îndrăznit să intre în bârlogul meu, fără să-i dau eu voie?

Teddy se cam sperie, dar răspunse curajos:

— Eu sunt Teddy, zise el. Nu știam că asta-i vizuina ta. Credeam că e doar o gaură de șoarece.

— O gaură de șoarece! strigă tâlharul vrăjitor, izbucnind în râs. O gaură de șoarece. Ha, ha, ha!

— Da, așa am crezut, zise Teddy. Și nu știam că e vizuina ta. Dar o să plec imediat dacă așa vrei.

— Nu te grăbi așa, zise tâlharul. Uneori e mai ușor să intri în vizuina mea decât să ieși și acum trebuie să te așezi și să iei masa cu mine, dacă tot ești aici.

Teddy nu avu nimic împotriva, pentru că-i era chiar foame. Așa că se așezară amândoi la masă și fata, la un semn făcut de tâlhar, aduse niște bucăți de pâine și de carne rece. Nu arătau prea bine, dar se părea că asta era tot ce aveau, așa că atunci când tâlharul începu să mănânce, Teddy începu și el să înfulece.

Tâlharul nu-și scoase pălăria și mânca foarte repede. După un timp începu să-i spună lui Teddy ce vrăjitor mare era el și că avea o tainiță unde-și ținea comorile.

— Acolo, zise el, îmi țin aurul. Am atâta cât nici nu-ți poți închipui.

În cele din urmă se ridică, împinse scaunul și-i zise lui Teddy să-l urmeze pentru că voia să-i arate ce bogat era el.

Traversând camera ajunse la o a treia ușă, pe care o descuie și o dădu în lături, astfel încât Teddy să poată arunca o privire înăuntru.

După ce o deschise, din interior veni un miros tare ciudat.

Teddy se uită ce se uită înăuntru și apoi zise:

— Dar aurul unde-i?

— Acolo, îi zise tâlharul. Nu-l vezi?

— Bine, dar ăsta nu-i aur. Nu-i nimic altceva decât cașcaval, exclamă Teddy.

— Cașcaval! strigă tâlharul, bătând din picior furios. Eu îți spun că-i aur curat!

— Dar nu e! E cașcaval! zise Teddy. Uite, am și eu ceva asemănător aici. O să-ți arăt. Și ducându-se repede la butoiășul unde-și lăsase cursa de șoareci, o luă și i-o duse să i-o arate tâlharului.

De îndată ce el zări bucata de cașcaval dinăuntru începu să-i lase gura apă.

— Oh, ce bucată frumoasă de aur, strigă el. Cum o scoți de acolo?

— Nu știu, zise Teddy. Nu cred că se poate scoate.

— Trebuie să se poată, strigă tâlharul. Lasă-mă să văd. Și luând cursa din mâna lui Teddy, o puse pe podea și începu să tragă de sârmă rău de tot, dar nu reuși să facă nimic. Și cu cât mai tare trăgea, cu atât mai mare-i era pofta. Există totuși o cale, zise el ca pentru sine, uitându-se bănuitor la Teddy de sub borurile pălăriei lui largi.

— Și care-i aceea? întrebă Teddy.

— Dacă cineva ar fi doar un șoarece, ar putea s-o ia imediat, zise tâlharul vrăjitor.

— Da, numai că tu nu ești, zise Teddy.

— Asta se poate rezolva, zise vrăjitorul. Începu să tragă iar de sârme, așa de tare, încât părea că singurul lui gând era numai la bucata aceea de cașcaval. Am s-o fac și pe asta, strigă el. Chiar că am s-o fac.

Apoi își dădu jos pălăria și încrucișându-și degetele, zise:

Nevinovatul de mine, nevinovat ce sunt Așa cum am fost cândva, așa iarăși sunt!

Și nasul vrăjitorului se făcu și mai mare, mustața i se subție și spada i se preschimbă într-o coadă lungă și într-o clipă se transformă cu totul într-un șoarece, care intră imediat în cursă.

Clic, făcu cursa și el rămase prins acolo. Degeaba tot chițai el și trase de sârme.

— Repede, repede! strigă fata. Haide să fugim înainte să-și folosească vrăjile lui.

Îl prinse pe Teddy de mână și fugiră împreună la ușa care ducea sus.

— Cheia, cheia, oh, grăbește-te! strigă ea, cu respirația întretăiată.

Într-o clipită Teddy deschise ușa, ieșiră și o trântiră în urma lor. Fugiră în sus pe scări și ajunseră în sfârșit la lumină, lângă burlan.

— Sunt în sfârșit liberă, liberă! strigă veselă fata. Mulțumesc, băiețelule. Acum mă duc acasă.

Și își prinse marginile mantiei, desfăcând-o, iar aceasta se prefăcu într-o pereche de aripi, capul îi deveni rotund de-a binelea și se acoperi de pene cu totul. Și scoțând un chiot de bucurie se și înălță-n văzduh și zbură ce zbură, până ce dispăru în lumina soarelui.

— Bine, dar ăsta era canarul Harriettei! exclamă Teddy.

*

— Acum trebuie să plec, zise Zâna Plăpumioară. Teddy se afla din nou în camera sa, tapițată cu pânză de India. Soarele era spre apus și o dâră palidă de lumină se juca lângă piciorul patului. Zâna începu să coboare.

— Era chiar canarul Harriettei? întrebă Teddy.

— Acum nu mai am timp de vorbă, zise zâna. O aud pe mama ta venind. La revedere! La revedere!

Și bineînțeles că se făcu nevăzută de îndată ce mama lui intră în cameră.

— Oh, mama! exclamă Teddy. Crezi că s-a întors înapoi canarul Harriettei?

— Nu știu, dragul meu, zise mama lui. Apoi îi puse un pachetel în palmă. Crezi că Harriettei o să-i placă asta? întrebă ea.

Când Teddy desfăcu pachetelul, văzu o păpușă frumoasă, care stătea într-o cădiță mică de tot.

Puteai scoate păpușa din cadă și o puteai îmbrăca, sau îi puteai face o baie adevărată în cădița ei.

— Oh, e așa de frumoasă! exclamă Teddy, încântat. Cât de mult o să-i placă Harriettei!

— Așa sper și eu, zise mama lui.

Capitolul 10. Zâna Plăpumioară își ia la revedere

Teddy urma să iasă afară a doua zi, dacă era vreme frumoasă. Doctorul venise în dimineața aceea să-l vadă pentru ultima dată.

— Ei bine, micuțul meu, zise el, ciupindu-l pe Teddy de obraz, nu se mai poate zice deloc că ai mai fi bolnav vreun pic, cu obrazii și ochii ăștia. Acum o să te întorci cât de curând la școală și apoi cred că ai să te apuci iar de toate năzbâtiile tale obișnuite.

Mai târziu băiețelul coborî pentru cină, pentru prima dată de când se îmbolnăvisese. Acum totul i se părea așa de ciudat acolo, de parcă nu mai văzuse locul acela de o groază de ani.

Se simțea cât se poate de bine și se apucă să fugărească motanul, pe Muggins, de-a lungul holului, dar picioarele nu-l prea ascultau, mișcându-se anapoda, ceea ce-l făcu să râdă.

După cină Muggins veni sus la el și se cuibări sub scaun unde se culcă. Teddy se apucă și puse niște cartoane în jurul lui, ca atunci când se trezea să vadă că era într-o casă a lui, adevărată.

Oricum îi lăsase loc de ușa și Muggins își scoase boticul și lăbuța pe acolo, apoi trânti la pământ tot peretele din față, făcând un zgomot teribil și o tuli spre bucătărie, cu coada ridicată. Iar pe Teddy îl făcu să râdă în hohote, așa de caraghios era.

Tatăl lui Teddy se întoarse mai devreme decât de obicei de la serviciu în după amiaza aceea, aducând niște bețe lungi și netede și o rolă de hârtie. Și își petrecu tot restul zilei până la masa de seară, meșterind la un zmeu cât toate zilele pentru Teddy. Îi zise că dacă a doua zi urma să fie frumos afară, avea de gând să i-l înalțe și că probabil ar mai fi avut nevoie și de niște ajutoare pentru treaba

asta.

Teddy nu mai văzuse-n viața lui un zmeu așa de mare. Când tatăl lui îl ridică, era chiar mai mare decât băiețelul. Steaua de aur pe care o lipise deasupra, acolo unde se încrucișau bețele, îi ajungea dincolo de vârful nasului.

Se petrecuseră atât de multe lucruri în acea zi, încât imediat după cină Teddy se simți așa de toropit, încât o lăsă pe mama lui să-l dezbrace și să-l pună-n pat.

Se simțea așa de bine, întins iar între cearșafurile răcoroase, și în curând fu gata gata să adoarmă, ducându-se-n lumea viselor, dar încet de tot o muzică ajunsese până la urechile sale.

La început fiind pe jumătate adormit, se gândi că era verișoara sa Harriett, care învărtise cutiuța muzicală din cameră dar își aduse aminte repede că era singur și că nu avea cum să fie Harriett. Ea era acasă la ea Poate se și culcase deja.

Muzica, se auzi din ce în ce mai aproape de el și era așa de dulce și de blândă. Acum că era deja treaz suna mai degrabă ca grădina cântătoare decât orice altceva.

Deodată la piciorul patului apărură o lumină palidă, trandafirie și-n acea lumină stătea cea mai frumoasă zână pe care o văzuse Teddy vreodată. Era înaltă, cam cât mama lui, și era de mii de ori mai frumoasă ca zâna Rosine sau ca zâna păsărilor sau ca prințesa Aurelia.

Deși era așa de frumoasă, ceva de pe chipul ei i se păru tare familiar lui Teddy.

— Oh, Zână Plăpumioară! strigă Teddy.

Zâna Plăpumioară, căci ea era, nu scoase o vorbă, doar îi surâse, mișcându-se ușor ca fulgul și se cocoță pe genunchii lui, zâmbindu-i iar.

Uitându-se mai bine la ea, i se păru că chipul i se schimba într-un fel ciudat, acum era ba bătrâna italiancă, care-i dăduse darurile acelea din coșul ei, ba unul din copiii curcubeului, dar nu, nu era decât Zâna Plăpumioară și nimeni alta.

Se aplecă așa de mult spre el, părând să-l învăluie în

muzica aceea ce răsuna ușor, în lumina și parfumul ei.

— La revere, la revedere, băiețelule! șopti ea.

— Oh, Zână Plăpumioară! Dar unde te duci? Nu pleca! strigă Teddy.

— Nu plec! zise zâna. O să-ți fiu alături ca întotdeauna, doar că n-ai să mă mai vezi.

— Dar n-ai să-mi mai arăți nicio poveste? strigă Teddy disperat.

— Poate, câteodată, zise zâna, dar nu acum. Pentru că mâine ai să te duci afară să te joci cu ceilalți băieți și după aceea o să-ți fie gândul la școală și la joacă.

— Oh, Zână Plăpumioară, nu pleca! strigă Teddy, întinzându-și brațele spre ea. Dar nu atinse nimic altceva decât aerul.

Ea îi făcu cu mâna și zâmbindu-i, se făcu încet încet nevăzută.

Odată cu plecarea ei păli și lumina aceea trandafirie și parfumul ce umpluse odaia se pierdu și el.

Doar sunetul muzicii se mai auzea încet de tot. Până dispăru și el.

Teddy se ridică în capul oaselor și se uită în jur. În cameră era liniște și întuneric.

Nu se auzea decât ticăitul ceasului. Luna se înălțase taman până sus, în vârful pinilor întunecați de pe pajiștea de afară și la lumina ei văzu zmeul uriaș pe care i-l făcuse tatăl său, cum stătea sprijinit de șemineu. Steaua din mijloc strălucea.

Era adevărat că se făcuse bine. Și a doua zi urma să iasă afară iarăși și să se joace și să chiuie împreună cu ceilalți băieți.